

**Lord**  
genaamd  
**De groote**

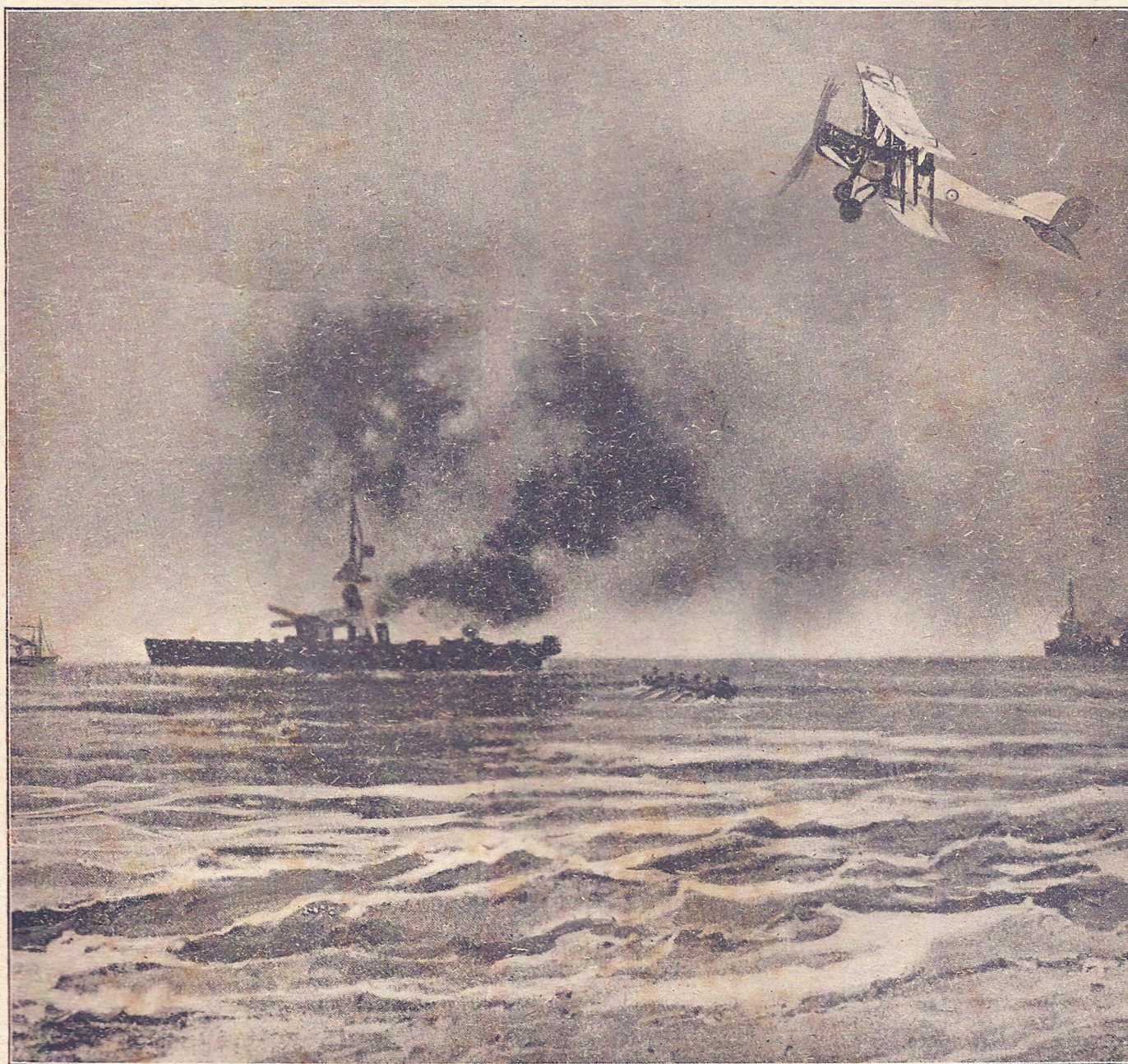


**Lister**  
Raffles  
**Onbekende.**

No. 277

De Millioenenzending.

22½ Cents  
45 Centimes



De Virginia lag nu bijna geheel stil.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

## DE MILLIOENEN ZENDING.

### HOOFDSTUK I.

#### Een belangwekkend gesprek.

In een der rijkste, deftigste wijken van Londen, de Regentstreet, verheft zich een fraai heerenhuis, dat door zijn schoonheid zelfs moet opvallen in deze wijk, die toch rijk is aan fraaie huizen.

Het is voor het grootste gedeelte uit natuursteen opgetrokken, afkomstig van de basaltrotsen op de oostkust van Schotland, en gebouwd door een der beste Engelsche architecten van dezen tijd.

Het is van de Regent Street afgesloten door een kleinen voortuin, maar aan de achterzijde strekt zich een heel groot park uit, hetwelk aan alle zijden door een hoogen muur omringd is, en waar zich de garage en de stallen bevinden.

Dit prachtige huis is het eigendom van Lord William Aberdeen, een in geheel Londen welbekend filantroop, die er het grootste gedeelte van het jaar woont als hij niet op een zijner schoone landgoederen vertoeft.

Tot een der vele eigenaardigheden van den schatrijken Lord behoort onder anderen deze, dat hij het tamelijk groote huis slechts bewoont met zijn secretaris, Charly Brand geheeten, een nog jongen man, met een zacht bloozend gelaat, en lachende blauwe oogen, den chauffeur Henderson, een reus van een kerel, die het tegen den sterksten alleen gemakkelijk kon open-

men, zijn ouden trouwen kamerbediende Gaston, een kok en eenige vrouwelijke dienstboden.

Het was op een schoonen dag in het laatst van Juni, toen Lord William Aberdeen en Charly Brand in de lift stegen, die tot aan de bovenste verdieping van het huis steeg.

Zij verlieten daar de liftkooi, en bestegen een ijzeren wenteltrap.

Deze trap leidde naar een klein vertrek dat boven op het dak van de villa gebouwd was, waar zich een vrij uitgestrekte tuin bevond.

Lord Aberdeen had hierin verscheidene rijke Amerikanen nagevolgd, die op de platte daken van hun huizen ware lusthoven hebben laten aanleggen, waar zij de avonden na de snikheete dagen doorbrengen omdat zij op deze hoogten althans nog een koeltje kunnen opvangen, hetgeen op den beganen grond onmogelijk zou zijn, daar de hitte nog uren lang tusschen de geblakerde huismuren bleef hangen.

Hier en daar waren banken neergezet en gemakkelijke rieten stoelen die tot rusten noodden.

Men genoot van dit platte dak, dat aan alle zijden door een hooge balustrade omgeven was, een heerlijk uitzicht over een groot gedeelte van Londen.

In het Oosten slingerde zich de Theems in vele bochten als een lint van zilver door de stad.

De Tower en de Tower Bridge leken door een gezichtsbedrog zoo nabij te zijn, alsof men ze in een paar stappen zou kunnen bereiken.

In het Noorden was duidelijk de koepel te zien van de St. Paul's kerk, en het Gothische dak van de Westminster Abdy.

Als men het oog wapende met een goeden verrekijker, kon men bij heldere dagen zelfs de Noordelijke wijken Hampstead, Kentish Town en Highbury zien.

De beide heeren plaatsten zich in een gemakkelijken rielen stoel, sloegen de beenen over elkander en beschouwden een oogenblik peinzend het schouwspel dat zich aan hunne bliken vertoonde.

Na eenigen tijd begon Lord Aberdeen:

— Wij zitten hier nu zeer rustig, Charly, niemand kan ons zien van de omringende huizen, daar het onze boven de andere uitsteekt, en wij hier aan de parkzijde gezeten zijn, en wij zelven kunnen, zelfs zonder onze periscoop te gebruiken, een zeer groot gedeelte van Londen overzien!

— Ja wij zitten hier goed, Edward! bevestigde Charly Brand glimlachend. Herinner je je nog wel, dat wij, toen wij hier de laatste maal waren, daardoor in een zeer gevaarlijk avontuur zijn gewikkeld?

— Ja, dat zal ik zoo spoedig niet vergeten! Toen ik het dak besteeg, deed ik dat als Lord William Aberdeen, en toen ik de trap weder af ging, was ik John Raffles, de gentleman-inbreker — de lang gezochte van hoofd-inspecteur Baxter en van den detective Sullivan!

— En hoe zit je hier nu? vroeg Charly glimlachend.

— Voorloopig als Lord Aberdeen! mijn jongen, antwoordde de Groote Onbekende terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde en aan Charly voorhield.

— Is het eigenlijk niet wonderlijk, hernam de jonge man, terwijl hij zich van een sigaret bediende, dat je als Lord Aberdeen op tamelijk goeden voet staat met hoofd-inspecteur Baxter, dat je algemeen gezien bent om je weldaden en om je rijkdom, en dat niemand het zou willen gelooven — dat je ook nog iets anders bent?

— Neen, Charly, eigenlijk is het niet zoo verwonderlijk, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn lange beenen rechtuit strekte, en met zijn groote grijze oogen den rook van zijn sigaret volgde, die lijnrecht in de stille lucht omhoog steeg. Ik geloof dat het integendeel

vaker voorkomt dan wij wel denken! De meeste rijke lieden zijn uit den aarde der zaak dieven, al was het slechts hierom dat zij, in het beste geval, zelven geen hand hebben uitgestoken om dien rijkdom te verdienen en dus de gemeenschap bestolen hebben. Van negentig op de honderd millionairs in Londen zou het, naar mijn vaste overtuiging, niet mogelijk zijn den oorsprong van hun fortuin op te sporen, zonder daarbij te stuiten op allerlei ongerechtigheden, bedriegerijen en schurkerijen!

— Het percentage is misschien een weinig groot genomen, hernam Charly glimlachend, maar in den grond van de zaak zul je wel gelijk hebben. Menigmaal vertoonen de menschen ons slechts een masker, waar achter zij hun waren aard verschuilen en waarmee zij hunne medemenschen bedriegen!

— Dat is zoo, Charly! Denk maar eens aan prof. Nicholson! Neem het voorbeeld maar van onzen doods-vijand! Wie zou ooit gedacht hebben, dat zich achter den welgestelden, beroemden professor in de chemie een der grootste schurken verborg die ooit het daglicht hebben gezien! Als ik een maand geleden op Scotland Yard was gaan zeggen dat ik er de onomstootelijke bewijzen van in handen had, dat professor Nicholson de geestelijke leider was van het genootschap van den Gouden Sleutel, dat wil zeggen van een der wijdst vertakte, misdadigersvereeniging der geheele wereld, dan zouden ze me daar waarschijnlijk hebben vastgehouden en zich hebben gehaast mij in een krankzinnigengesticht op te sluiten!

— Dat vrees ik ook, Edward! beaamde Charly. Hij was een zeer sluwe booswicht en hij had zijn web zoo zorgvuldig gesponnen, dat het minste trillen van den kleinsten draad hem op zijn hoede deed zijn! Hij had alibi's bij de vleet, want hij had steeds wel een paar dozijn menschen, bereid om ten zijnen gunste een valschen eed te zweren! Wij waren, met Henderson, de eenigen die zijn dubbel leven kenden, en gedurende vele maanden is het ons, ondanks al onze pogingen, niet mogen gelukken om de noodige bewijzen bijeen te brengen, die zijn schuld konden vaststellen! Hij ging rustig voort met het geven van zijn lessen aan de Universiteit — en tegelijkertijd met het beramen van zijne misdaden.

— En wie weet hoe lang dat nog zou hebben voortgeduurd, als het toeval ons een paar weken geleden

niet gunstig was geweest, en wij den ellendeling eindelijk hebben kunnen ontmaskeren!

— Helaas heeft de politie hem toch nog niet kunnen vatten!

— Dat is zoo, en dat heeft zeker niet aan ons gelegen! Maar hoe dit ook zij — zelfs een man als Baxter kon er, na hetgeen hier in de woning van Nicholson was geschied, niet meer aan twifelen, of daar woonde een zeer gevaarlijk heerschap! Zij ontdekte dat zijn huis door een geheime gang in verbinding stond met een berucht dievenhol, en trof den professor midden in een beraadslaging met zijn medeplichtigen aan! En hij had het slechts aan zijn weergalooze vlugheid te danken, dat hij nog op het laatste oogenblik kon ontkomen!

— En toen bracht een grondig onderzoek van het geheele huis zooveel merkwaardige dingen aan het licht dat de politie er niet langer aan kon twifelen, of professor Nicholson was een hoogst gevaarlijk individu, een bende-chef die reeds een aantal bloedige misdaden op zijn geweten moest hebben! Weet je nog wel, wat een opschudding het gaf in de pers?

— Zou ik het mij niet herinneren? vroeg Raffles glimlachend. Sommige blaaden weigeren vierkant, aan

de schuld van Nicholson te gelooven en schreven dat men hier ongetwijfeld te doen had met boosaardigen laster, rondgestrooid door een naijverigen collega van den leeraar. Men heeft toen heel wat bewijzen moeten kunnen toonen, die onaanvechtbaar waren, om deze ongelooovige Thomassen te overtuigen.

— Voor een ding is het jammer geweest, dat Nicholson ontmaskerd is! riep Charly uit. Wij weten nu namelijk niet meer, waar hij zich bevindt en kunnen hem moeilijker bestrijden dan vroeger!

— Dat is inderdaad zoo, Charly — maar wij hebben nog steeds voor, dat wij hem kennen, en dat hij nog steeds niet weet wie John Raffles is en achter wien hij zich steeds verbergt.

— Maar ook hij kan zich vermommen!

— Dat zou hem zeer moeilijk vallen, Charly! Zijn buitengewone lengte en magerheid, de eigenaardige kleur van zijn groenachtige zwarte oogen en zijn eenigszins gebogen houding zouden hem aanstonds verraden. Neen, ondanks alles zijn wij nog steeds in het voordeel, en zoodra wij er toe in de gelegenheid zijn, zullen wij den strijd met onzen doodsvijand opnieuw aanbinden. Ik ben zeker, ...stil eens... wat is dat daar?

## HOOFDSTUK II.

### De Heliograaf.

Raffles hield den blik strak gevestigd op een punt aan den horizon van de huizen.

Hij was half opgestaan, en had de sigaret in het grint aan zijn voeten geworpen.

Charly wilde iets vragen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op, en wees met uitgestrekte vingers naar een punt in het Noord-oosten.

Charly volgde de aangewezen richting, en kon eerst niet ontdekken hetgeen zoozeer de aandacht van Raffles

scheen te trekken.

Maar plotseling ving zijn oog een korte schittering op die aanstonds weder herhaald werd — nog eens, en nog eens, met ongelijke tusschenpoozen.

Charly wilde een opmerking maken, maar Raffles legde hem haastig de hand op den arm, stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er zijn onschrijfboekje uit, en begon er eenige aantekeningen in te maken.

De zonderlinge flikkeringen hielden nog eenigen tijd

aan, en hielden toen plotseling op, even onverhoeds als het begonnen was.

— Zou het gedaan zijn? vroeg Charly op zachten toon, alsof hij vreesde dat iemand anders behalve Raffles hem zou verstaan.

— Neen, het was een vraag! Zie maar, daar komt het antwoord al! riep Raffles uit. Daar naar den kant van de Westminster Road.

Raffles had goed gezien — op verren afstand, thans in het Zuid-oosten, scheen antwoord te worden gegeven op de zonderlinge seinen van zoeven.

Het waren dezelfde flikkeringen, onderbroken door rustpoozen van verschillenden duur.

Raffles had zijn vulpen aan het werk gezet, maar na eenige minuten kon hij dit schrijfwerktuig weder opbergen.

De beide mannen keken elkander een oogenblik zwijgend en verbaasd aan.

— Het is wel toevallig, dat onze eerste tocht naar het dak na diegene, welke ons in een gevaarlijk avontuur stortte, ons deze geheime boodschap doet verrassen, begon Raffles.

— Wat was het eigenlijk? Ik heb het niet van het begin af kunnen volgen.

Raffles sloeg een blik in het boekje en antwoordde toen:

— Daar ginds, in de richting ergens van Downing Street werd in gewone Morse teekens opgemerkt: „Attentie! het geld wordt overmorgen verzonden per schip. Wat moet ik doen”. En daarop werd, aan den kant van Westminster Road door middel van de Heliograaf geantwoord: „Tracht nadere gegevens te verkrijgen. Vannacht om 1 uur op de bekende plek.”

— Wat drommel heeft dat te beteekenen? vroeg Charly verwonderd.

— Het is dunkt mij maar voor een uitlegging vatbaar, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn weggeworpen sigaret door een nieuwe verving. Het is duidelijk dat 't hier een zaak geldt, die het daglicht niet kan velen — al klinkt het wat vreemd, en dat men er de zonn bij te hulp heeft geroepen — anders zouden die twee correspondenten wel langs telegraphischen of telephonischen weg in verbinding zijn getreden. Het geldt hier zeker iets, waar groote haast bij is, en daarbij bewijst een heliograaf, dus feitelijk niets anders dan een uitmuntende spiegeling, voortreffelijke diensten, vooral wanneer bijvoorbeeld de eerste afzender nogal

aan tijd en plaats gebonden is, en maar niet zoo aanstonds kan wegloopen om een telegram te verzenden.

— Maar voor den drommel, over welk geld spreekt die man? vroeg Charly ongeduldig.

— Mijn waarde Charly, hernam Raffles bedaard — ik ben er niet de man naar om mijn eigen kundigheden te onderschatten, maar een gedachtenlezer ben ik niet! Ik beken je volmondig dat ik er niet het flauwste vermoeden van heb waarvan hier sprake kan zijn. Alleen zeg ik, dat het een zaak van heel groot gewicht betreft — een zaak, waarvan het wellicht de moeite zal loonen als wij er in zouden kunnen doordringen!

— Maar hoe zouden wij dat moeten doen, zonder nader gegevens? vroeg Charly.

Raffles dacht even na, raadpleegde nogmaals zijn opschrijfboekje en zeide toen:

— Er is hier sprake van een geldverzending per schip. Om een bagatel kan het dus niet gaan! Wanneer het echter iets van belang is geweest, moet er dunkt mij, iets van in de bladen hebben gestaan. Ik zegen in ieder geval het toeval, dat ons bewoog, juist op dit een oogenblik een luchtje te gaan happen in onzen daktuin!

— Het kan misschien wel niets te beteekenen hebben Edward!

— Dat betwijfel ik, Charly. Ik ben integendeel van oordeel dat wij hier te doen hebben met een zeer belangrijke aangelegenheid! Het bevat mij niets, dat het eerste bericht, afgaande op richting en afstand, verzonden moet zijn in de buurt van onze verschillende Ministeries. Wij gaan vlug naar beneden, jij kunt je beroemd register eens napluizen en ik zal de laatste bladen nog eens zorgvuldig doorlezen.

Charly dacht er niet aan tegen te spreken.

Hij zag zeer goed in, dat Raffles, na eenige dagen van lusteloosheid en tamelijk neerslachtige stemming, weder was aangegrepen door een ontombaren lust tot daden, en dat hij even goed zou kunnen trachten de zonn in haar loop te stuiten, als Raffles af te brengen van zijn voornemen, een zaak te onderzoeken welke het toeval zoeven onder zijn aandacht had gebracht.

De twee vrienden daalden dus de wenteltrap weer af, namen in de lift plaats die boven was gebleven en daalden neer tot op de eerste verdieping, waar zich de bibliotheek bevond en waar zij wel wisten dat de oude Gaston de laatst aangekomen bladen zou hebben neergelegd.

Charly trad aanstonds op de reusachtig groote boekenkast toe, en nam uit een goed verborgen lade een lijk register, dat bijna geheel en al volgeplakt bleek te zijn met allerlei courantenuitknipsels, zorgvuldig gerangschikt en geregistreerd.

Raffles greep op zijn beurt een stapel dagbladen en liet een grooten leeren stoel dicht bij een der ramen plaatsen, die open stonden en waardoor een bedwelmende lucht van heliotropen en seringten het vertrek binnendrong.

Een kwartier lang hoorde men niets dan het geritsel van de bladen van het register die werden omgeslagen en het ongeduldig gebrom van Raffles die krant op krant raadpleegde zonder blijkbaar iets te vinden.

Maar plotseling slaakte Charly een uitroep van verlichting, een uitroep van zegepraal.

— Hier is iets wat althans niet geheel onmogelijk lijkt! riep hij uit, terwijl hij den uitgestrekten wijsvinger hield op een knipsel uit de „Times” niet grooter dan vijf regels, maar voorzien van wat de persmensen een „dubbelen kop” noemen.

Raffles was opgestaan en kwam snel naderbij.

— Lees eens voor! verzocht hij.

Charly boog zich over het register en las met zijn heldere hooge stem:

### *Steun aan België.*

De eerste goudverzending naar Brussel.

Naar wij uit gezaghebbende bron vernemen, ligt het in het voornemen van het Departement van Financiën, in overeenstemming met den Premier Lloyd George, binnen niet al te langen tijd, een eerste zending goud naar Brussel te zenden.

Aldus zal worden voldaan aan onze overeenkomst met de Belgische regeering waaraan wij een leening hebben toegezegd, waaruit de eerste nooden van de nog steeds zoo zwaar lijdende bevolking zullen worden bestreden.”

Raffles had aandachtig, met de oogen strak op het vloerkleed gericht toegeluisterd.

Hij begon nu langzaam het vertrek op en neer te loopen, en stond toen opnieuw voor Charly stil. Heb je niets anders gevonden?

— Niets!

— Dan moet dit het zijn. Dat zou dan ook overeen-

komen met het feit, dat de eerste seinen uit de diplomatieke wijk zijn gekomen!

Toen stampvoette hij ongeduldig en vervolgde:

— Maar wij hebben hier geen houvast! Wanneer wordt het geld verzonden? Wie is de man die dit nauwkeurig weet, en die blijkbaar dit geheim verraden heeft! Wie is de man die de boodschap in ontvangst nam? Waar is die „bekende plek”?

Raffles beet zich op de lippen, maar toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Mee naar het dak, Charly! riep hij uit. Wij zullen daar wederom op de loer gaan liggen, met een geduld dat een kat ons zal mogen benijden! De kans is niet geheel en al uitgesloten, dat er vandaag nog iets meer zal worden medegedeeld!

— Steeds tot je dienst, riep Charly uit. Het is gelukkig mooi weer, en wij kunnen onze zakken vol sigaren en sigaretten stoppen! Maar geloof je niet dat het van die menschen zeer lichtzinnig gehandeld is, om elkander in gewoon Morse schrift deze soort berichten toe te zenden?

— Maar Charly — wie zou er nu op rekenen, dat er toevallig in Londen twee mannen ergens op een dak zitten, die even toevallig het sein waarnemen en — grootste van alle toevallen — het Morse schrift kennen? Ik ben nog al wantrouwend van nature, en ik geloof dat ik daar zelf nooit zou zijn opgekomen.

Onder het spreken waren de beide mannen het vertrek weder uitgegaan, en hadden zich naar de fraai vergulde liftkooi begeven.

De lift bracht hen weder in een minuut naar de bovenste verdieping, en spoedig hadden zij hun waarnemingspost op het dak weder ingenomen.

Het was toen drie uur en er zou van het geduld van de beide mannen zeer veel gevergd worden.

Kwartier na kwartier, uur na uur verliep, zonder dat de zonderlinge lichtflikkeringen zich herhaalden.

De zon neigde ter kimme en binnen een half uur zou zij achter de huizen verdwenen zijn.

Maar om zeven uur, juist toen de twee vrienden wachtersmoede hun uitkijkpost wilden verlaten, greep Raffles Charly bij den arm en riep uit:

— Daar is het weer! Opgelet!

Inderdaad. In het Noord-oosten, ergens boven op een dak, begonnen de lichtseinen weer te schitteren.

Het kostte Raffles en Charly, die het gewone telegrafische schrift voortreffelijk kenden, zeer weinig moeite, om het volgende te noteeren:

„Attentie! Het vervoer van het geld heeft plaats in vrachtauto's tot Dover. Vandaar per gecharterd schip naar Antwerpen, en per trein naar Brussel. Kom vannacht niet om een uur op de bekende plek. Moet overwerken. Is vier uur bij den Tower goed”.

Ternauwernood had Raffles deze eigenaardige mededeeling in zijn notitieboekje opgeschreven of de tweede heliograaf gaf het volgende antwoord, even kort als duidelijk:

„Hedennacht om vier bij den Tower. Ik zal u in een huurauto wachten”.

De lichtflikkeringen hielden nu voor goed op. en bijna op hetzelfde oogenblik verdween de zon achter de daken der huizen, zoodat het nu onmogelijk was geworden, zich verder van dit hemellichaam te bedienen tot het overbrengen van berichten.

Raffles en Charly hadden elkander eenigen tijd zwijgend aangezien.

Nu zeide de Groote Onbekende, terwijl hij langzaam het opschrijfboekje in zijn zak liet glijden:

— Een aanslag op een goudkonvooi dus! En een aanslag dien ik niet zal toelaten! Het geld, dat voor de beklagenswaardige Belgen bestemd is, zal ook te Brussel aankomen, als ik er iets aan doen kan!

— Ik begrijp niet al te goed, hoe men het durft wagen, zulk een konvooi onderweg aan te houden! riep Charly uit.

— O, dat is op zich zelf zoo bijzonder niet! hernam Raffles. Wij hebben, als ik het mij goed herinner, zelve wel eens zulk een onderneming op touw gezet!

— Ik gaf er heel wat voor, als ik wist, wie hier achter zitten!

— Aan je wensch zal voldaan worden, Charly, want wij zullen het hedennacht weten!

— Wat! Je bent van plan.....

— Vannacht om vier uur bij den Tower te zijn!

### HOOFDSTUK III.

#### De man in de auto.

Raffles was er de man niet naar, een eenmaal opgevat plan halverwege te laten varen.

Gedurende den maaltijd, dien de twee vrienden in de villa gebruikten, en die was gereed gemaakt door den uitnemenden Franschen kok van Lord Aberdeen, die slechts dit eene gebrek had, dat hij geen woord Engelsch verstond en sprak, beraamden zij hunne plannen voor dien nacht.

— Het zal niet raadzaam zijn, zoo begon Raffles, ons in onze gewone gedaante te vertoonen op zulk een zonderling uur van den nacht, want dit zou zonder twijfel aanleiding geven tot vermoedens, die al onze voornemens te schande zouden kunnen maken.

— Wij zullen ons dus vermommen?

— En deugdelijk!

— Nemen wij Henderson mede?

— Misschien kan hij ons op eenigen afstand met een snelle auto volgen, maar ik geloof haast niet, dat het noodig zal zijn. Hoe minder wij opvallen, hoe beter.

— Mag ik vragen, waarom wij de politie niet van het geval in kennis stellen?

— Ten eerste omdat wij nog niet genoeg gegevens hebben, ten tweede, omdat de politie in staat is, met de gegevens welke wij haar zouden verschaffen, de zaak nog in het honderd te doen loopen, en ten derde, omdat de geheele aangelegenheid zich wel eens zou

kunnen ontwikkelen op een wijze, die de medewerking van de politie voor ons alleen maar lastig zou maken!

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stond op.

— Wij hebben nog juist den tijd, een paar bedrijven van „De Barbier van Sevilla” te gaan hooren, zeide hij. Dat zal ons in de goede stemming brengen voor onze belangwekkende onderneming van hedennacht!

— Belangwekkend — en gevaarlijk, Edward! zeide Charly. Ik heb een idee, dat wij ons in een wespennet steken!

— Dat hoop ik! Een paar dagen werkeloosheid hebben mij ontzenuwd, en ik heb wat afleiding dringend noodig!

— O, wat dat betreft — ik denk, dat je afleiding in overvloed zult krijgen! zeide Charly meesmuilend. Méér afleiding dan je in een enkelen nacht zult kunnen verwerken!

— Zooveel te beter!

— Liederen die een goudkonvooi denken aan te houden, zullen wel niet om een menschenleven geven, als hierdoor hun plannen gevaar zouden loopen!

— Best mogelijk! Zeg eens, mijn jongen — ik zou waarlijk zeggen, dat je niet veel lust in de onderneming hebt! voegde Raffles er spottend aan toe. Zou ik ditmaal je hulp moeten ontberen?

— Dat weet je wel beter, Edward! riep Charly verontwaardigd uit. Ik acht het alleen mijn plicht, je te waarschuwen voor de gevaren die je bedreigen!

— En ik acht het onzen plicht, wat voort te maken, anders zullen wij de groote aria van Almaviva nog missen!

Daarop viel niets meer te zeggen, dat begreep Charly wel, en zoo waren de twee vrienden een oogenblik later op weg naar het operagebouw waar zij plaats namen in de voor Lord Aberdeen gereserveerde loge, en niemand, die de beide heeren daar zoo op hun gemak zag zitten zou een seconde vermoed hebben, dat hij te doen had met den lang gezochten John Raffles, alias Lord Lister, die op dit oogenblik voornemens was, met zijn trouwen metgezel een nachtelijk avontuur te ondernemen, waarvan zij den omvang thans nog niet konden overzien, maar dat stellig niet zonder gevaar zou zijn.

Na afloop van de voorstelling begaven Raffles en Charly zich naar een in de nabijheid gelegen restaurant en gebruikten daar een stevigen maaltijd — want zij konden volstrekt niet weten, hoe lang zij hunne onderzoekingen zouden moeten voortzetten, zonder in

de gelegenheid te zijn, opnieuw voor den inwendigen mensch te zorgen.

Het was bijna half twee, toen zij heengingen, en zich te voet naar de villa in de Regent Street begaven, die slechts op twintig minuen afstand was gelegen.

Het was een donkere nacht, en de wind, die was komen opsteken was tamelijk guur.

Hij deed het water van de Theems zachtjes rimpelen, en de zware boomen buigen, die langs het Theems Embankment geplaatst zijn.

In de verte liet de klok van de St. Pauls kerk 4 zware slagen hooren.

Het was half vier in den nacht.

Het stadsrumoer was bijna geheel en al verstomd, over eenige uren zou het leven van de wereldstad opnieuw ontwaken en met zijn getier de duizenden straten van de onmetelijke stad vullen.

Het was nog bijna geheel donker, maar toch begon zich in het Oosten reeds een flauwe schemering merkbaar te maken, die de nadering van den komenden dag aankondigde.

Op den hoek van de Tower Wharf en de Little Tower Hill, dicht bij de beroemde brug zwierven twee havelooze gedaanten, een oude vrouw en een nog oudere man.

Zij waren in lompen gehuld en schenen zich vruchteloos tegen de guurheid van den nacht te beschermen, de vrouw door een omslagdoek vol gaten, de man door een oude, tot op den draad versleten fietscape, die hem tot bijna op de knieën hing.

Nu en dan spraken zij met bevende stem een laten voorbijganger aan en vroegen om een aalmoes, terwijl zij tegelijkertijd met schuwe blikken om zich heen keken, teneinde zich er van te vergewissen dat er geen politieagent in de nabijheid was.

Vaak konden zij deze vraag echter niet herhalen, want het aantal voorbijgangers was zeer gering.

Bijna allen liepen zij knorrig verder, zonder naar het gemjammer van het bedelaarspaar te luisteren.

Deze beide armelijke gedaanten, die oude man met zijn ingevallen, hol gelaat en zijn drogen hoest, die vrouw met haar door het werken verkromde ledematen, waren John Raffles en Charly Brand.

Zij hadden zich zooeven in hun slaapkamers op een voortreffelijke wijze vermomd en konden er nu wel



zeker van zijn, dat zelfs hun beste vrienden hen niet zouden herkennen.

Zij hadden, ofschoon het uur hetwelk in de heliografische boodschap genoemd was, nog niet was aangebröken, de geheele buurt rondom de Tower reeds onderzocht.

Zij waren begonnen bij de Tower Bridge, waren toen de Little Tower Hill ingeslagen, een straat die zich in het verlengde van die brug uitstreckte, waren toen linksaf geslagen, en hadden de Postern Road gevolgd, die evenwijdig loopt aan den achtergevel van den Tower.

Hun ommeegang voortzettend langs de Great Tower Hill, bereikten zij opnieuw de Theemskade.

Deze rondwandeling had omstreeks een kwartier geduurd, maar zij hadden niets bijzonders ontdekt en zeker geen wachtende auto.

De beide vrienden hadden een schuilplaats gezocht in een breed portiek aan laatstgenoemde straat gelegen en belegden krijgsraad.

— Het is nu bijna kwart voor vieren, Charly, begon Raffles, en het kan niet lang meer duren, of de auto moet verschijnen! Het is nu zoo stil dat wij het geraas van den motor op verren afstand moeten hooren.

— Stil eens even! kwam Charly, terwijl hij zijn hand op den arm van Raffles legde, ik geloof dat ik daar al iets hoor!

Charly had zich niet bedrogen.

Van de zijde van de Lower Thames Street naderde het gerucht van een auto, die snel naderbij kwam.

Raffles en Charly staken voorzichtig het hoofd om den hoek van het portiek en een oogenblik later zagen zij een groote auto snel voorbij rennen.

Zij verlieten hun schuilplaats, snelden de straat uit, sloegen den hoek om en zagen hoe de auto de Tower Wharf afreed, en op den hoek van de Little Tower Hill bleef stilstaan.

Dadelijk waren de beide vrienden in hun rol.

In gebukte houding liepen zij voort totdat zij de auto bereikt hadden, een groote Limousine, donker grijs gelakt en blijkbaar voorzien van een krachtigen motor.

Achter het stuurwiel zat een ineengedoken gedaante wiens gelaat moeilijk te bespeuren viel, daar hij den breedten kraag van zijn jas zoo hoog mogelijk had opgezeten en zijn pet diep in de oogen had getrokken.

Raffles en Charly sloften de auto voorbij, en daarop

stonden zij stil als in beraad, wat zij zouden doen.

Toen keerde Raffles op zijn voetstappen terug en kwam, terwijl hij een bevende hand aan zijn hoed bracht, op het portier van de auto toe.

De wagen was dichtbij een lantaarn blijven stilstaan, en het inwendige was tamelijk helder verlicht.

De portierruit aan den kant waar Raffles naderde was neergelaten, waarschijnlijk om den man die daar binnen zat, gelegenheid te geven, nu en dan het hoofd naar buiten te steken, om zich te overtuigen of zijn medeplichtige nog niet kwam opdagen.

Raffles trad op de auto toe, boog zich voorover, en zeide op klagenden toon:

— Om godswil mijnheer, heb medelijden! Mijn arme vrouw sterft van den honger. Ik ben al weken werkloos. Wij hebben geen onderdak, — geef ons om godswil wat geld!

De man die in de auto zat wendde een norsch gelaat naar den gewaanden bedelaar, en zeide op dreigenden toon:

— Maak onmiddellijk dat je wekomt, of ik zal je door mijn chauffeur aan een politieagent laten overleveren!

Raffles had moeite een kreet te onderdrukken toen hij deze stem hoorde en het gelaat van den man zag die in de auto zat.

Het was professor Nicholson, zijn 'doodsvijand, de man met wien hij reeds eenige malen het staal had gekruist en wien hij nog niet lang geleden ontkomen was, juist toen de Koning van de Misdaad hem een vreeselijken dood wilde laten ondergaan.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen, slaakte een diepen zucht en verwijderde zich schoorvoetend.

Hij scheen iets aan de oude vrouw mede te deelen, die in snikken losbarstte die akelig weerklonken in de stilte van den nacht en scheen haar toen haastig met zich mee te voeren.

Dit was echter slechts schijn. Want Raffles stond een dertigtal meter achter de auto weder stil, wierp snel een blik achter zich, overtuigde zich dat het gordijntje voor het achterraampje dichtgetrokken was en voerde Charly snel in de stoepnis van een groot huis.

— Wat doe je? vroeg Charly verwonderd.

— Ik neem je mee naar een goede schuilplaats vanwaar wij de auto in het oog kunnen houden. Wie denk je wel dat daar binnen zit?

— Hoe kan ik dat raden, Edward?

— Niemand anders dan professor Nicholson, op wiens hoofd de politie een prijs van duizend pond Sterling heeft gesteld — een eer die ik met hem deel, slechts met dit onderscheid, dat de politie mij blijkbaar juist eens zoo hoog schat.

Er verscheen een trek van ongeloof op het gelaat van den jongen man.

— Weet je dat wel zeker, heb je het goed gezien?

— Ik zou mij in alles kunnen vergissen, maar daarin niet, antwoordde Raffles. Hij heeft weliswaar zijn lange zware sik afgeschoren en ook een groot gedeelte van zijn Tartaarschen snor opgeofferd, maar ik erken de hem toch onmiddellijk! Doodsvijanden vergeten elkanders gelaat niet zoo spoedig — en ik was verheugd, dat ik mij zoo goed gegrimeerd had!

— Dus hij is de man, die dit plan op touw heeft gezet?

— Niemand anders en wij hadden het aanstonds moeten begrijpen! Het is juist iets voor hem om zulke plannen op touw te zetten! Hij behoeft nu niet meer

de rol te spelen van den geleerden professor, en hij heeft niets meer te verliezen behalve natuurlijk zijn vrijheid, en misschien wel zijn hoofd!

— Wat zullen wij nu doen?

— Rustig afwachten tot zijn medeplichtige komt, en dan naar omstandigheden handelen. Het treft dat de auto dicht bij een helder brandende lantaarn stilstaat en ik hoop dat wij het gelaat van dien man zullen kunnen onderscheiden! Ik vermoed dat die medeplichtige iemand is, die kennis heeft van alle omstandigheden, waarender de verzending van het goud plaats heeft, dat wil zeggen van een of ander ambtenaar misschien wel aan het Ministerie van Financiën.

— Waarom zou Nicholson hier niet uitstappen?

— Ik denk dat hij den man in zijn auto zal medeneemen — en dat daarbinnen het plan van den veldtocht zal worden opgemaakt!

— Maar dan weten wij niet wat zij doen zullen, Edward! riep Charly uit.

— Misschien toch wel, jongenlief! hernam Raffles glimlachend.

#### HOOFDSTUK IV.

### Afgeluisterde plannen.

Het geduld van de twee vrienden zou niet al te lang op de proef worden gesteld.

De handlanger van professor Nicholson scheen een man van de klok te zijn want nauwelijks was de vierde slag van de klok van de St. Pauls Kerk weggegalmd die het vierde morgenuur verkondigde, of met haastige schreden kwam uit de Little Tower Hill een man aanloopen, in een langen mantel gewikkeld, en met den hoed tamelijk diep in de oogen gedrukt, als iemand die dus niet herkend wil worden.

De straat maakt hier een flauwe bocht en van uit hun duistere schuilplaats konden de beide vrienden, zonder

zelf gezien te worden, goed waarnemen wat er daarginds voorviel.

Dat duurde trouwens slechts zeer kort, want de man die in de auto zat, en die de snel naderende schreden blijkbaar ook had gehoord, opende het portier en de medeplichtige stapte in, waarop het portier weder werd dichtgeklajt en de auto zich in beweging stelde.

— Voor den drommel — zij zullen ons waarachtig nog ontkomen — riep Raffles uit. Dat mag in geen geval gebeuren! Ga naar huis, Charly, en wacht daar mijn terugkomst af!

En voor de jonge man nog iets had kunnen vragen,

had Raffles het portiek verlaten en rende nu als een pijl uit den boog de auto achterna.

Charly zag hoe zijn metgezel den wagen bereikte voor deze nog vaart had kunnen krijgen, op de achterveeren sprong, zich oprichtte en met ongelooflijke behendigheid boven op het dak van den grooten wagen klom waar hij zich languit op uitstrekte.

— Die duivelsche kerel, mompelde Charly hoofdschuddend voor zich heen. De beste acrobaat zou het hem niet verbeteren! Ik mag lijden dat hij niet door een politieagent gezien wordt anders kon de zaak wel eens verkeerd afloopen! De man der wet zou er ongetwijfeld belang in stellen eens nader te onderzoeken hoe het mogelijk is, dat een uitgeteerde grijsaard die met zijn eene been reeds in het graf staat, in staat is om zulke halsbrekende toeren te verrichten!

En na deze opmerking wendde Charly zich om, en aanvaardde den terugweg.

Raffles had zich niet zonder moeite op het gladde eenigszins gewelfde dak van den wagen geheschen en strekte zich er met wijduitgestrekte beenen op uit. Hij hield zich met de linkerhand vast aan de lage nikkelen leuning, die de kap voor een deel omgaf en die bestemd was om de koffers, die men er op mocht plaatsen, te beletten er onder het rijden af te glijden en haalde met de rechterhand een klein glinsterend voorwerp uit zijn zak.

Het was een kleine, eigenaardig gevormde boor, eigen viuding van Raffles, die hem reeds menigen dienst had bewezen, en die met slechts een hand behandeld kon worden.

Het instrument behoefde slechts op het hout gedrukt te worden en de op en neer bewegende hand bracht het, geholpen door een sterke spiraalveer, in snel gonddraaiende beweging.

Raffles plaatste de boor zoo dicht mogelijk bij de achterzijde in het hout van de kap en in een oogenblik had hij er een gat in geboord van omstreeks twee centimeter middellijn.

Een oogenblik vreesde hij, dat het naar beneden vallende zaagsel de beide mannen daarbinnen zou waarschuwen, maar het geluk was hem dienstig, want het dak bleek van binnen bespannen te zijn met dunnen zijde die het zaagsel had opgevangen.

Raffles liet het instrument weder in zijn zak glijden en haalde nu een tweede voorwerp te voorschijn, dat er op het oog tamelijk ingewikkeld uitzag en

toch niets anders was dan een eenvoudige microscoop.

Raffles plaatste den ontvanger van het instrumentje in het zooveen geboorde gat, waarin het zeer zuiver paste, verbond den electrischen draad met de kleine zakbatterij en hield daarop den geluidshoorn van het toestel met de rechterhand tegen zijn oor gedrukt.

Dit alles had nauwelijks een halve minuut geduurd en niemand van de drie mannen scheen er iets van gemerkt te hebben.

Raffles kon nu duidelijk woord voor woord verstaan wat daarbinnen gesproken werd, want de twee mannen moesten tamelijk luid spreken om zich boven het geraas van den krachtigen motor uit, voor elkander verstaanbaar te maken.

De auto was de Little Tower Hill uitgereden, sloeg toen links af, reed de King Street ten einde, en reed met vermeerderden spoed onder het spoorwegviaduct door, de Minorie Street in.

Dicht bij de Leaden Hall Street hield de auto stil, en de man met den mantel steeg uit, haalde onder het loopen een sleutel uit zijn zak, opende het hek van een kleinen tuin, en ontsloot de huisdeur van een tamelijk vervallen huurkazerne.

De auto had zoo onverhoeds gestopt dat Raffles geen tijd had gehad om van den wagen te springen en eenige zeer onaangename oogenblikken doorbracht.

Tot zijn geluk wendde de man zich niet om, de auto reed ook aanstonds weder verder.

Zij reed in snelle vaart langs Cornhill, Cheapside en Newgate Street, en hield voor de tweede maal stil op den hoek van de Giltspure Street.

Maar nu was Raffles er vlug bij geweest en had zich van den wagen laten glijden, waarop hij zich snel verscholen had achter een andere huurauto, die aan de tegenovergestelde zijde van de straat stond te wachten.

Hij zag hoe Nicholson uitstapte en hoe de auto hierop onmiddellijk weder wegreed.

Zijn oude vijand wierp een snellen blik om zich heen en ging toen het hoekhuis binnen, waarvan hij blijkbaar een sleutel bezat.

Raffles maakte nu dat hij wegkwam, want als Nicholson vanuit het raam van zijn kamer een blik op de straat zou slaan dan was het niet onmogelijk, dat hij Raffles achter de auto zou ontdekken.

Hij sloeg de eerste de beste dwarsstraat in, wenkte een huurauto, welker chauffeur hem pas wilde vervoeren toen Raffles hem van te voren betaalde, met een

goede fooi op den koop toe, en gelastte den man hem naar de Regent Street te brengen, tot op een paar honderd meter van het prachtige heerenhuis.

Daar zond hij de auto weder weg en begaf zich te voet naar de kleine deur in den schier eindeloozen muur, die het park achter de villa afsloot van een volkomen verlaten zijstraat.

Het was reeds klaarlichte dag toen Raffles een eigenaardig gevormden sleutel in het slot van deze deur stak en het park binnen ging.

Als hij soms een oogenblik mocht gemeend hebben, dat Charly zich ter ruste mocht hebben begeven, dan zou hij bedrogen uitkomen, want de jongeman, die zijn vermomming had afgelegd, zat op het terras, dat op het park uitkeek, kalm een sigaret te rooken, en te genieten van den verrukkelijken morgenstond.

Hij zag Raffles reeds in de verte aankomen en ging hem vroolijk te gemoet.

— Blij dat je er weer bent! riep hij opgeruimd uit. Is alles goed gegaan?

— Zoo goed als op een film, mijn jongen! Je weet dat daar ook steeds de ondeugd ten slotte bestraft wordt, en de automobielen er een groote rol op spelen! Maar voor ik je alles in bijzonderheden medeel, zou ik mij wel gaarne ontdoen van mijne vermomming en van de schmink op mijn gelaat! Ik stel het op prijs dat je op me bent blijven wachten!

— Had je dan iets anders verwacht? vroeg Charly verwijtend.

— Om je de gulle waarheid te zeggen — neen, Charly!

Hij knikte den jongen man vriendelijk toe en ging de trappen van het terras op teneinde zich naar zijn slaapkamer te begeven en daar zijne vermomming af te leggen.

Op den drempel van de tuindeur wendde hij zich nog eens om, en zeide:

— Mij dunkt dat wij maar hier moeten blijven zitten! Het is nu heerlijk in het park. Ik kan je trouwens alles in een kwartier mededeelen en dan zullen wij zoo verstandig zijn, nog wat nachtrust te genieten, want wij zullen onze kracht wel noodig hebben.

Charly behoefde geen volle tien minuten te wachten.

Toen verscheen Raffles weder als Lord Aberdeen!

Hij nam in een gemakkelijken rieten stoel plaats, legde zijn lange beenen over elkaar, onderdrukte een geeuw, en begon:

— Ik zal maar met de deur in huis vallen, Charly — ik ken nu de plannen van Nicholson en zijn medeplichtige!

— Hoe is dat mogelijk! riep Charly verwonderd uit.

— Ik heb gebruik gemaakt van een moderne uitvinding, Charly — van den microfoon! Ik heb een gat geboord in het dak van de auto en op die wijze viel het mij al zeer gemakkelijk af te luisteren wat de beide waardige heeren daarbinnen bespraken.

— Knap gedaan! Wie was de andere?

— Hij heet Owen Redman, en hij is, zooals ik wel dacht, ambtenaar aan het Departement van Financiën!

— Maar hoe is hij met Nicholson in aanraking gekomen?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan. Maar het zal wel ongeveer als volgt in zijn werk zijn gegaan:

De bende van den Gouden Sleutel waarvan Nicholson de aanvoerder is, heeft overal haar connecties, en toen de Koning van de Misdaad er lucht van kreeg dat er een zeer groote hoeveelheid goud naar Brussel zou worden verzonden — er is kwestie van acht millioen pond sterling — toen moet het hem betrekkelijk weinig moeite hebben gekost, iemand te vinden, die over te halen zou zijn het juiste tijdstip van het vertrek en de reisroute van het convooi te verraden.

Raffles bekeek een oogenblik zijn vingetroppen en vervolgde toen:

— Het is brutaal stukje, maar de heeren zijn voornemens den aanslag op het Kanaal te wagen! De gecharterde boot is niet zeer groot en met hoogstens twintig of vijfentwintig koppen bemand, behalve de vier beambten van het Ministerie van Financiën, die er voor aansprakelijk zijn, dat de goudverzending veilig aankomt!

— Maar lieve hemel! Zij zullen het toch wel niet durven bestaan met zijn beiden een schip aan te houden, aan boord waarvan zich twintig of vijfentwintig man bevinden.

— O, dat heeft op zich zelf niet zoo veel te beteekenen. Als bijvoorbeeld de twee mannen gebruik maken van een gewapende motorboot en als de menschen aan boord van het goudschip op niets verdacht zijn, maar daarop laat Nicholson, die een zeer voorzichtig man is, het niet aankomen! Hij heeft voor een overweldigende overmacht gezorgd!

— Er doen er dus meer mee?

— Zestien man, Charly!

— Wel, dat is een heele bende, voldoende om een tamelijk groot kaperschip te bemannen!

— Het is een kaperschip, Charly! En een heel eigenaardig ook! Wat denk je wel dat zij daar voor gebruiken?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van!

— Een Amerikaanschen duikboot-jager. Je zult wel weten dat de Amerikaansche regeering bijna aanstonds na het sluiten van den wapenstilstand een zeer groot aantal duikbootjagers te koop heeft aangeboden, waarvan ze honderden had laten aanbouwen en die feitelijk nutteloos zijn geworden. In alle bladen der wereld hebben daaromtrent groote advertenties gestaan, en het is bekend dat Zweden, Noorwegen en Denemarken reeds een aantal van die zeer snelle, gepantserde sloopjes hebben gekocht, die voortreffelijk geschikt zijn voor patrouillediensten en voor de kustbewaking! Het schijnt dat een strooman van Nicholson — misschien wel speciaal voor dit doel — zulk een duikbootjager heeft gekocht!

— Daarvoor kan hij wel een half millioen hebben neergeteld!

— Geen kwestie van, Charly! Voor zoover ik weet zijn de schepen, wel te verstaan zonder bewapening, voor acht of tien duizend pond sterling per stuk verkocht, en dat is een bagatel, als men er stellig op rekent acht millioen pond voor in handen te krijgen.

— Dus met behulp van zulk een snel loopend schip willen zij midden op het Kanaal het goudschip aanhouden?

— Ja, Charly!

— En welk is de route?

— Van Londen naar Vlissingen, en vandaar over de Schelde naar Antwerpen!

— En wanneer gebeurt dat?

— De „Virginia”, — zoo heet het goudschip — vertrekt morgen om negen uur van Dover!

— Drommels, dat is vroeg genoeg! Als wij de plannen van de schurken willen dwarsboomen, zullen wij ons moeten haasten! riep Charly verschrikt uit.

— Dat moeten wij, Charly! — en daarom zullen wij beginnen met naar bed te gaan. Eenige uren slaap zal ons goed doen.

## HOOFDSTUK V.

### Voorbereidselen.

Het was omstreeks twee uur in den middag van den zelfden dag, toen de beide vrienden zich in de kleine eetzaal van de villa tegoed deden aan een stevigen maaltijd.

Zij waren zoeven weder opgestaan en hadden zich verkwikt met een ijskoud bad.

Welke avonturen hen ook mochten wachten — zij waren bereid ze onder de oogen te zien!

— Wij nemen Henderson natuurlijk mede op dezen tocht? vroeg Charly.

— Dat spreekt van zelf! Het is juist iets voor onzen reus, den Koning van de Misdaad zulk een kool te stoven! Wij zullen zijn verbazende kracht niet kunnen missen, want bedenk wel, dat wij in ieder geval tegenover een groote overmacht komen te staan!

— Dat is waar — op welke wijze denk je eigenlijk Nicholson te lijf te gaan?

— Ik heb het eerst aan onze eigen motorboot gedacht, maar daarvan ben ik weder teruggekomen. Zij is om te beginnen niet gepantserd, en met geweren zul-

len wij ons bezwaarlijk kunnen verdedigen tegen een mitrailleur — misschien wel tegen snelvuurgeschut! Eén enkele treffer uit een kanon van slechts drie duim zou voldoende zijn om ons ranke bootje naar den kelder te zenden — en ik verzoek je te gelooven, dat Nicholson er niet de man naar is, zich twee maal te bedenken, alvorens van zijn kanonnen gebruik te maken tegenover lieden die blijkbaar zijn geheim geraden hebben en die voornemens zijn, zich van zijn schat meester te maken, of liever te beletten, dat hij dat doet!

— Maar op welke wijze zullen wij dan handelen?

— Eenvoudig door gebruik te maken van onze vlieg-machine!

— Van den „Duivel der Lucht“? riep Charly uit.

— Ja! De machine kan van een groote mitrailleur voorzien worden, zooals wij er een hebben in ons geheim arsenaal, en daarmede komen wij al heel wat verder, want het zal den opvarenden van den duikbootjager zeer moeilijk vallen, ons met hunne kanonnen, die daarop niet zijn ingericht, uit de lucht omhoog te schieten! De machine is bovendien voorzien van een toestel voor draadlooze telegrafie en haar snelheid is, zooals je nog wel zult weten, zoo verbazend groot, dat Nicholson er niet aan zal kunnen denken om te ontsnappen als wij hem eenmaal beet hebben!

— O, wat dat aangaat, Edward — daaromtrent koester ik geen vrees! hernam Charly lachend. De vraag is maar, of Nicholson zijn plan niet dadelijk zal opgeven als hij ons gewaar wordt!

— Dan zal het te laat zijn!

— Je blijft er dus bij, dat je de politie niet wilt waarschuwen en alles alleen doen?

— Als ik de politie waarschuw, ben ik verplicht, mijn incognito te laten varen, want zij zou mij natuurlijk vragen, hoe ik den toeslag van den Koning van de Misdaad ontdekt had!

— Je zou haar wat op de mouw kunnen spelden!

— Ongetwijfeld, maar het is niet zeker, of zij dat zou gelooven! Al de bezwaren vallen echter in het niet naast mijn voornemen, persoonlijk met dien schurk af te rekenen!

— Dat is wat anders! Maar op het laatste oogenblik zal je toch de gewapende macht te hulp moeten roepen, want alleen, daar hoog in de lucht, zullen wij toch niet in staat zijn, ons van Nicholson en zijn bende meester te maken!

— Dat vrees ik ook! Ik zal dan ook handelen, zoo-

als de omstandigheden het voorschrijven, en als het moet, radiografisch hulp van onze vloot roepen!

— Wanneer vertrekken wij?

— Hedennacht!

— Op welke wijze?

— Met de vlieg-machine! Wij vertrekken omstreeks vier uur in den morgen, als het dus nog tamelijk donker is, dank zij den zomertijd! Je weet, dat wij desnoods vijftien uur achtereen in de lucht kunnen blijven, zonder genoodzaakt te zijn te dalen, teneinde onzen accumulator op nieuw te laden! Ik ben trouwens op dit oogenblik bezig met proefnemingen, die, als zij slagen, ons in staat zullen stellen twee etmalen in de lucht te blijven! En weet je wel wat dat zeggen wil, Charly. Dat wij op die wijze in twee dagen heen en terug over den Grooten Oceaan zouden kunnen vliegen, van New-York naar Londen en weder van Londen naar New-York, iets, waarvan nog geen maand geleden iemand had durven droomen, en dat toch binnenkort werkelijkheid zal zijn!

— Ongelooflijk!

— En toch waar, mijn jongen! Er zullen binnen enkele maanden inderdaad geen afstanden meer bestaan en dat zal, meer dan iets ter wereld er toe bijdragen, de verbroedering onder de menschen te bevorderen! Wij zullen in één dag naar Amerika, in twee dagen naar Batavia, in drie dagen naar Peking kunnen vliegen!

— Het duizelt iemand, als hij er aan denkt!

— Nu zeker nog, maar binnen korten tijd zal dat alles zeer gewoon zijn! Bedenk maar eens hoe ongeloofvrig wij als groote menschen geglimlacht hebben om de verhalen van Jules Verne! Denk eens aan het luchtschip „zwaarder dan de lucht“, in „Robur de Veroveraar“! Aan de verwonderlijke duikboot in „Twintig duizend Mijlen onder zee“! Aan „Het Monsterkanon van Staalstad“! Dat alles kwam ons voor als dingen, ontsproten aan een zeer vruchtbaar fantastisch brein, maar die nooit verwezenlijkt zouden kunnen worden! En toch zijn zij verwezenlijkt voor het grootste gedeelte en binnen afzienbaren tijd zullen zij het allen zijn! Voor het menschenlijk vernuft bestaan geen grenzen!

— Ik begin het nu langzamerhand ook te gelooven, Edward! En zag mij nu eens waar wij zullen blijven in afwachting van de komst van Nicholson en zijn mannen!

— In de lucht!

— Maar dan zullen zij ons zien!

— Misschien! Maar zij zullen ons eenvoudig houden voor een Engelsch postvliegtuig, of een militaire machine die op een oefentocht is! Wij zullen wel zoo hoog blijven, dat het niet mogelijk zal zijn, ons te herkennen — want ik geloof, dat Nicholson weinig aangename herinneringen moet hebben aan den „Duiwel der Lucht” en de machine dadelijk zou herkennen, als zij te laag vloog!

— Daar moeten wij zeker op rekenen!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen nu langzaam aan een begin moeten maken met onze toebereidselen, zeide hij. Om te beginnen moet de mitrailleur aan boord worden gebracht en Henderson moet de vliegmachine duchtig nazien. Wij zullen ons vroeg ter ruste begeven, want de dag van morgen zal ongetwijfeld zeer veel van ons vergen! Ik zelf zal eens nazien, hoe het staat met de aanwezigheid van Engelsche oorlogsschepen in het Kanaal, wat ik wel te weten zal kunnen komen op het Ministerie van Marine, waar ik vrij wat vrienden heb. Jij zelf zult er goed aan doen het huis te bespieden, waar Nicholson zich thans ophoudt. Hij mocht zijn plannen eens veranderen, en dan zouden onze eigen voornemens in het water vallen!

— Waar is het ergens?

— Op den hoek van de New Gate Street en de Gilt Spurs Street — het is juist een huis voor hem, niet al te groot en met minstens twee uitgangen. Ik heb je trouwens al gezegd, dat hij zich onkenbaar heeft trachten te maken, door zijn lange sik en het grootste gedeelte van zijn laag neerhangenden knevel af te scheren.

— Ik begrijp niet, dat hij zich in Londen durft vertoonen! riep Charly uit.

— Misschien is hij hier slechts tijdelijk en alleen om deze zaak te regelen! Waarschijnlijk woont hij bij een zijner bendevoerden en verlaat hij alleen bij duisternis zijn huis.

— En die andere kerel — zijn medeplichtige — de beambte van het Ministerie van Financiën, Redman is geloof ik zijn naam?

Raffles antwoordde niet dadelijk op deze vraag, maar bleef een oogenblik in gedachte verdiept.

Toen zeide hij:

— Als ik heel zeker wist, dat Redman zich zoodanig gecompromitteerd heeft, dat de onomstootelijke bewijzen van zijn verraad te leveren zouden zijn, dan geloof ik, dat ik de politie toch nog in kennis zou stellen

met wat ik ontdekt heb, waarna wij het goud langs een anderen weg zouden kunnen sturen, en het transportschip de „Virginia”, niet met goud, maar in tegendeel met een lading granaten en een paar goed verborgen kanonnen het Kanaal zouden kunnen opzenden! Maar ik ben daar niet zeker van, en als de man eenvoudig alles loochent zou ik de politie zeer moeilijk kunnen mededeelen, wat wij gisterennacht verricht hebben en op welke eigenaardige wijze wij de heliografische boodschap van de beide schelmen hebben verast! Redman zou op vrije voeten worden gelaten, hij zou Nicholson waarschuwen — het schip zou misschien goed bewaakt worden en denkkelijk zou Nicholson geheel van zijn onderneming afzien, nu hij niet meer bij verrassing kon optreden — en daarmede zou voor mij de gelegenheid voorbij zijn gegaan hem onschadelijk te maken! Neen, ik blijf er bij — het beste is, dat wij de bandieten rustig hun gang laten gaan en hen op heeterdaad helpen betrappen. Op het allercraatste oogenblik als de „Virginia” reeds in zee is, kan ik de havenpolitie van Dover nog altijd waarschuwen!

En daarbij bleef het.

De werkzaamheden waren nu verdeeld en Raffles en Charly gingen ieder huns weegs, de eerste om in lichtingen in te winnen, de tweede om, goed vermomd, het huis op den hoek van de Gilt Spurs Street in het oog te houden en de gangen van Nicholson na te gaan, dien hij echter in het geheel niet meer te zien kreeg.

Wel echter ontdekte hij, hoe, omstreeks half zes in den middag, een man snel uit een voor het huis stilstaande auto sprong en op de deur toeliep.

Men scheen zijn komst juist op dat tijdstip verwacht te hebben, want de deur ging onmiddellijk open en sloot zich onmiddellijk weer achter hem.

Dit alles was zeer snel in zijn werk gegaan, maar toch had Charly tijd genoeg gehad om den bezoeker te herkennen.

Het was de man, die twee nachten tevoren de saamenkomst met Nicholson had gehad bij den Tower!

Wat Henderson betreft — de reus had den geheelen middag besteed aan het monteeren van een mitrailleur van groot model op de wonderlijke vliegmachine, een vinding van Raffles en door hem samengesteld en met het nazien van de verschillende onderdeelen van het luchtschip, hetwelk in staat was met een snelheid van gemiddeld 400 kilometer per uur het luchtruim te doorklieven, een snelheid die in gunstige omstan-

digheden en als de nood drong zelfs tot het fantastische cijfer van bijna 500 kilometer per uur, dat is bijna 140 meter in de seconde kon worden opgevoerd!

Het was half acht toen de vrienden weder bijeen kwamen in de eetzaal van de villa, waar de oude Gaston een eenvoudigen maar krachtigen maaltijd had gereed gezet.

Raffles en Charly bespraken hier nogmaals hun veldtochtplan, en vervolgens brachten zij eenige uren door in het Hypodrome-theater, waarna zij zich omstreeks half elf ter ruste begaven, teneinde den volgenden morgen weder zeer vroeg op de been te kunnen zijn.

## HOOFDSTUK VI.

### De achtervolging begint.

Het was nog geheel duister, toen Raffles en Charly, warm gekleed en met een zeer zwaren pels over den arm, het park door de terras-deur betraden.

Raffles wendde onmiddellijk zijn blik naar den hemel en liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Het geluk is ons gunstig! zeide hij. Wij krijgen een schoonen dag, zonder lastigen ochtendnevel en met goed zicht. De wind is gaan liggen, en het is nieuwe maan! Wij zullen echter moeten voortmaken, want over een half uur breekt de dag aan, en ik zou voorloopig nog niet graag willen, dat men mij uit dit park zag opstijgen. Als wij een jaartje verder zijn, heeft het niets meer te beduiden, want dan zal iedereen die het kan betalen, zijn eigen vliegmaschine hebben, zooals hij er nu een automobiël op na houdt.

De twee mannen sloten daarop de deur zorgvuldig achter zich en slopen toen door het uitgestrekte park naar een open plek, ongeveer 50 Meter in het vierkant, die aan alie zijden door dicht struikgewas en boomen omgeven was.

Op deze kleine weide, dicht aan een der zijde daarvan stond „De duivel der lucht”.

Voor de machine stond een onbewegelijke gedaante — het was Henderson de chauffeur.

Hij hield een kleine electriche lantaarn in de hand, waarmede hij den weg belichtte, dien zijn meester zou

moeten volgen.

Het schijnsel van de lantaarn gleed over het aluminium van de wonderlijke vliegmaschine, die merkwaardig veel geleek op een reusachtige libel.

Bijna alle deelen waren van aluminium vervaardigd, tot zelfs de draagvlakken.

De groote vierbladige schroef alleen was uit hout van het taaiste soort vervaardigd, benevens het schuitje, of liever de kleine kajuit die voor de luchtreizigers bestemd was.

Daarachter bevond zich het reusachtige reservoir voor de benzine, in verscheidene tientallen schotten verdeeld, waardoor het gevaar was uitgesloten, dat, wanneer er een gat in de tank kwam, alle benzine aanstonds zou wegloupen.

— Is alles gereed, Henderson? vroeg Raffles op zachten toon, terwijl hij op den chauffeur toetrad.

— Ja, Mylord, wij kunnen ieder oogenblik opstijgen! Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij moeten over tien minuten in de lucht zijn, zeide hij. In het Oosten begint de lucht al op te klaren, en wij moeten reeds ver boven Londen zijn voor het licht genoeg is, om ons te kunnen onderscheiden!

De luchtreizigers trekken hunne zware pelzen aan en deden hunne mutsen van bever over hunne hoofden, waarna zij de vliegmaschine beklommen.



Raffles en Charly namen naast elkander op de voorste bank van den stuurstoel plaats, terwijl Henderson, die de mitrailleur zou bedienen, achter hen een plaats vond.

Raffles haalde een kleinen hefboom over, en aanstonds begon de schroef te draaien, eerst zeer langzaam, daarna hoe langer hoe sneller.

De Duivel der Lucht kon zich echter niet van haar plaats bewegen, want zij was met twee sterke staalkabels voorloopig bevestigd aan een paar stalen haken, die stevig in den bodem van het park verankerd waren.

Pas nadat de schroef voldoende snelheid had, trok Raffles aan een koperen ring — deze trok een paal los, de beide staalkabels schoten van den haak — en als het ware met een sprong vloog de vliegmaschine een tiental meters vooruit en verhief zich daarna bijna rechtstandig in de lucht.

De electro-motor bromde zachtjes en tevrede, als een horzel die zich in het zonlicht vermeidt.

Binnen enkele minuten was het vliegtuig tot een hoogte van bijna 700 meter gestegen en het gegons van de schroef zou reeds nu niet meer verneembaar zijn daar beneden.

Nog hooger liet Raffles de machine stijgen en tegelijkertijd stuurde hij haar in zuid-oostelijke richting, de zee tegemoet.

Tegelijkertijd dreef hij de snelheid aanmerkelijk op, en het duurde niet lang of de Duivel der Lucht suiste met een vaart van ruim 250 Kilometer door de lucht.

Het zou bijna onmogelijk geweest zijn voor menscheijke wezens weerstand te bieden aan den ontzettenden luchtdruk, door de gewedlige snelheid veroorzaakt, als de luchtreizigers niet beschermd waren geweest door een soort lage borstwering van mica, in koper gevat, dat zich in den vorm van een voorstevan aan de voorzijde van de vliegmaschine bevond, en waarachter zij veilig konden wegduiken.

Hoe snel de „Duivel der Lucht“ ook gevlogen had, het was toch reeds volkomen dag, toen de vliegmaschine boven Dover vloog, op een hoogte van ruim 3000 meter.

Het was hier zoo koud, dat luchtreizigers zich gelukkig mochten prijzen van dikke pelzen voorzien te zijn.

Diep onder hen glansde het water van het Kanaal, en zoo helder was de lucht, dat zij het op deze hoogte met den kijker in zijn geheele breedte konden overzien

en aan den anderen kant de Belgische en de Fransche kust flauwtjes konden ontwaren.

Juist onder de vliegmaschine konden de luchtvaarders de groote zeeschepen aan de pieren gemerd zien liggen, maar zij leken op deze hoogte niet grooter dan notedoppen.

Charly had een kijker ter hand genomen, en trachtte den aard dezer schepen vast te stellen, maar dit was onmogelijk, zoolang zij er zich juist boven bevonden.

Eensklaps stootte hij Raffles aan en wees hem op een punt aan den horizon in het Westen en in de richting vanwaar zij zooeven gekomen waren.

Raffles, die de machine juist een groote bocht had laten beschrijven, nam den kijker uit de hand van zijn metgezel over, en keek eenige oogenblikken aandachtig naar het aangewezen punt.

Toen liet hij het instrument weder zakken, bracht zijn mond aan het oor van den jongen man, en riep zoo luid hij kon, teneinde zich boven het geraas van de schroef verstaanbaar te maken:

— Het is een vliegmaschine! Ik geloof dat het een Sopwith is, of een Henley Page!

— Zij zullen het toch niet op ons voorzien hebben? schreeuwde Charly terug.

— Wie weet? Het is nog altijd niet toegestaan aan particulieren om in deze buurt van een vliegmaschine gebruik te maken! In ieder geval zullen wij dien sijnjeur moeten ontloopen!

Dit zou Raffles niet moeilijk vallen, want hij wist zeer goed, dat zijn „Duivel der Lucht“ minstens tweemaal zoo snel vloog als de allersnelste Engelsche oorlogsmachines.

De vliegmaschine, die zooeven aan den einder was opgestegen, behoorde tot de grootste soort tweedekkers, en was voorzien van 2 motoren, die ieder een vierbladige schroef in beweging brachten, en een gezamenlijke kracht van 350 P.K. ontwikkelden.

Het was voorzeker een Henley Page, een dier befaamde bommenwerpers, die 5000 kilo dood gewicht konden meevoeren, en die thans gebruikt werden om 10 tot 20 passagiers te vervoeren.

Een nieuwe blik door den kijker overtuigde Charly ervan, dat het vliegtuig, dat zooeven den beganen grond verlaten had, waarschijnlijk niet op een plezierreisje uit was, want hij zag duidelijk twee dreigende loopen van kleine snelvuurkanonnen tegen het blauw van den hemel afsteken.

Maar de afstand werd snel grooter.

Raffles had de snelheid van „Den Duivel der Lucht” wat opgevoerd — en dat was alles!

Spoedig was de Henley Page met het bloote oog niet meer zichtbaar, en na een kwartier kon Charly het toestel zelfs met den kijker niet meer vinden.

Intusschen had men Dover geheel en al uit het gezicht verloren en „De Duivel der Lucht” bevond zich nu midden boven het Kanaal.

Een uur bleef hij daar rondvliegen, nu eens hoog, dan weder laag, boven de golven, maar om zeven uur hadden de beide vrienden nog volstrekt niets verdachts ontdekt.

In een grooten boog keerde de vliegmaschine weder terug, thans op een hoogte van nauwelijks 1000 meter en terwijl de snelheid aanzienlijk vertraagd werd, ten einde geen argwaan te baren.

Nu was het Raffles, die zijn metgezel opmerkzaam maakte op een vaartuig dat aan het einde van een der pieren op zijn anker reed.

Charly bracht weder den kijker voor het oog, en kon nu duidelijk den naam van het schip op den boeg lezen; het was de „Virginia”, het schip dat de goudzending naar België zou overbrengen!

Aan een andere pier, op ongeveer een kwartier afstand, lagen vier torpedojagers naast elkander gemeerd.

Op de pier waaraan de „Virginia” gelegen was, stonden een drietal groote vrachtauto's, op deze hoogte niet grooter dan speelgoed lijkend, en heel kleine poppetjes droegen bedrijvig iets uit deze auto over de loopplank naar het schip, waar weer andere poppetjes de voorwerpen in ontvangst namen, waarna ze aan het oog werden onttrokken.

Men was blijkbaar doende, het goud in het schip over te laden.

Raffles bleef omstreeks een kwartier in groote kringen boven de plek cirkelen, en toog toen weder zee-waarts.

Hij vloog het Kanaal over een geruime lengte in Noordelijke en Zuidelijke richting op en neer, maar hij kon volstrekt niets verdachts ontwaren.

Wel zag hij verscheidene vrachtschepen en talrijke visscherschuiten, Noorsche houtvaarders, Hollandsche ertsschepen, Deensche tjalken en andere vaartuigen, maar van den Amerikaanschen duikbootjager viel niets te bespeuren!

De tijd verstreek.

Reeds hadden de drie opvarenden van den „Duivel der Lucht” een stevig ontbijt gebruikt, gereed gemaakt door Henderson, en dat bestond uit een kop heete cacao, een paar sneden geroosterd brood met ham en koude eieren, een paar bananen en wat chocolade.

De levensmiddelen die dit vereischten, waren door Henderson gewarmd door middel van een electrisch kooktoestel, aangesloten op de dynamo.

Het was nu acht uur, en over een uur zou de „Virginia” het anker moeten lichten.

De auto's waren allen weder weggereden en alles scheen tot het vertrek gereed te zijn.

En nog altijd geen duikbootjager, die nu toch wel langs de route van het goudschip op de loer had moeten liggen!

Zou het mogelijk zijn, dat Nicholson den „Duivel der Lucht” gezien en de vliegmaschine van zijn doods-vijand herkend had?

Dat was bijna niet aan te nemen, want dan had het omgekeerde toch ook het geval moeten zijn.

En bovendien — het werd de vraag geacht, of Nicholson zich daardoor van zijn plannen terug zou laten houden, nu hij ze eenmaal zoover had doorgevoerd.

Nogmaals voer het luchtschip op groote hoogte het Kanaal langs en volgde daarbij de kust van Engeland.

Plotseling greep Charly Raffles bij den arm en wees naar een soort inham te midden van de hooge rotsen, die zich op deze plek bijna loodrecht uit zee verheffen.

Deze inham was van zeer grilligen vorm en geleek veel op een zak, die door slechts een nauwe geul van het Kanaal was afgesloten.

Hier op deze hoogte viel het moeilijker op te merken, maar het was duidelijk, dat deze inham een uitstekende schuilplaats moest opleveren voor menschen die liever niet gezien worden, en die iets kwaads in den zin hebben.

Het was een uitgezochte plek voor zeeschuimers!

En zoo werd zij ook zeker beschouwd door de opvarenden van het vaartuig dat midden in den inham lag, een weinig terzijde van de geul, zoodat het zeker onzichtbaar zou zijn voor ieder schip dat op het Kanaal voorbijvoer.

Er viel niet aan te twifelen — het was de Amerikaansche duikbootjager!

Raffles had den kijker gegrepen en tuurde er eenigen tijd aandachtig door.

Toen bromde hij:

— Twee snelvuurkanonnen aan stuurboord en twee aan bakboord, een zware mitrailleur op de voorplecht en een op den achterstevan! Men kan niet zeggen, dat Nicholson over een nacht ijs gaat! En als het goudschip ongewapend is, dan zou het voor de haaien zijn — als wij er niet waren!

Juist toen Raffles deze korte alleenspraak beëindigd was, maakte de duikbootjager aanstalten, zijn schuilplaats te verlaten, evenals een jaguar doet, die des nachts zijn hol verlaat om op prooi uit te gaan.

Om geen argwaan te baren, vloog Raffles nog eenigen tijd in rechte lijn voort — langzaam maar gestadig stijgende en vloog toen in een zeer grooten boog weder terug, waarbij hij de Fransche kust zoo dicht naderde, dat de luchtreizigers zeer duidelijk de huizen van Duinkerken konden onderscheiden.

Om half negen had de vliegmaschine Dover weder bereikt.

Raffles boog zich naar Charly over en schreeuwde hem toe:

— Maak je gereed om te spreken met de „Virginia”!

## HOOFDSTUK VII.

### Nicholson verdwijnt.

Charly greep naar den stalen beugel waaraan de geluidontvanger bevestigd was en keek Raffles vragend aan.

— Vraag hen of zij bewapend zijn, en als zij ontkennend antwoorden, zeg hen dan dat zij zich moeten laten vergezellen door een of twee *Mystery-ships* (*Mystery-ships* noemden de Engelschen de vaartuigen, die tijdens den grooten oorlog gebruikt werden als zoogenaamde duikbootvallen, en die geheel en al het uiterlijk hadden van onschuldige koopvaarders, tenderschepen of olie-tankschepen, maar die achter een looze verschansing zes of meer kanonnen, torpedo-lansbuizen en ander oorlogstuig verborgen hielden).

— En als zij de reden vragen?

— Dan zeg je dat zij gevaar loopen, aangevallen te worden door een Amerikaanschen duikbootjager, die in handen van professor Nicholson is gevallen!

— Maar zij zullen vragen wie dat is?

— Natuurlijk weten zij dat als zij tenminste de bla-  
den lezen.

— En als zij vragen, wie hun die inlichtingen geeft?

— Dan antwoordt je, dat hun dit niets aangaat, en

dat zij maar moeten doen wat zij verkiezen, als zij gelooven, dat wij hun iets op de mouw spelden! Ik heb zoeven de bewapening van die Amerikaansche gepantserde motorboot opgenomen, en zij is mij leelijk tegengevallen! Met onze mitrailleur kunnen wij er alleen niet tegen op — want zij hebben ook een afweerkanon tegen luchtschepen aan boord!

— Ai! Dat is onaangenaam! riep Charly verschrikt uit. Daarop zijn wij zeker niet geprepareerd!

Hij had den beugel over zijn hoofd vastgeklemt en den geluidshoorn tegen het oor gedrukt.

Met het kleine contactbord op den schoot, begon hij aansluiting te zoeken met den vasten wal, en spoedig had hij contact gekregen met den Marconi-graaf aan boord van de „Virginia”.

— Hier Virginia! trilde het door de lucht, en aanstonds antwoordde Charly:

— Hier onbekende!

— Wat wenscht gij? Waarom geeft gij uw naam niet?

— Omdat dit overbodig is! Gij vertrekt om 9 uur?

— Hoe weet gij dit en wat raakt het u?

— Dat alles is van geen belang! Gij kunt gerust naar waarheid antwoorden — wij zijn van uw vertrek- uur op de hoogte!

— Kent gij onze bestemming?

— Ja — Antwerpen! Gij gaat daarheen met een zending goud voor de Belgische Regeering!

De uitvinding van Marconi werd misbruikt om een hartigen vloek over te brengen en daarop klonk het weer:

— Wilt gij zeggen, hoe gij dit weet?

— Neen! Dat willen wij niet! Wij willen u alleen waarschuwen voor een groot gevaar!

— Gevaar? Waar spreekt gij van?

— Kent gij Professor Nicholson?

— Natuurlijk — heel Engeland kent hem!

— Hij heeft het op de „Virginia” voorzien! Hij heeft een Amerikaanschen duikbootjager gekocht en ongeveer een kwartier geleden heeft hij met dat schip zijn schuilplaats verlaten, ongeveer 20 minuten vorens hier vandaan, in een kleinen inham op de kust, en waarschijnlijk is hij nu reeds op weg naar de route die gij moet volgen!

Weer een knetterende vloek, en daarop:

— Hoe weet de schobbejak het?

— Door verraad! Een ambtenaar van het ministerie van Financiën heeft geklapt!

— Dat de duivel hem hale! Wij hebben onze orders, en de Belgische Regeering kan onmogelijk langer wachten! Wij moeten om 9 uur het anker lichten.

— Zijt gij gewapend?

— Wat gij gewapend noemt! De kapitein en ik hebben een revolver in onzen zak!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar vindt gij dat niet wat schraal voor een schip dat millioenen overbrengt?

— Wie rekent op iets dergelijks? Wie gelooft nu nog aan zeeschuimerij? Wij hebben vier politiemannen aan boord, en dat leek ons meer dan voldoende!

— Welnu, laat mij u dan zeggen, dat de Amerikaansche duikbootjager vier snelvuurkanonnen van vier duim, een afweerkanon en twee zware mitrailleurs aan boord heeft!

— Alle duivels! Wat moeten wij doen?

— Laat u vergezellen door een of twee Mystery-ships!

— Gij praat gemakkelijk! Weet ik of die er nog wel

zijn? Misschien zijn zij wel aanstonds na den wapenstilstand afgetakeld!

— Onzin! Dat zal de Regeering zeker niet gedaan hebben! Informeer aanstonds bij de haven-autoriteiten — ik verzeker u dat het ernst zal worden!

— Maar waarom zouden wij ons niet laten con-voieeren door een onzer torpedojagers?

— Dat kunt gij doen, en dan zult gij waarschijnlijk ook wel veilig overkomen, maar Nicholson en zijn 16 medeplichtigen zult gij dan niet kunnen vatten! Hun duikbootjager loopt veel sneller dan uw torpedojagers, en zoodra zij die in de peiling krijgen, zullen zij rechtsomkeert maken, het goud het goud laten, en aan den haal gaan!

— Daarin hebt gij gelijk! Het was mij een maand salaris waard, als wij dien schobbejak beet konden krijgen. Ik zal aanstonds de autoriteiten waarschuwen! Gij wilt mij niet zeggen, wie gij zijt?

— Neen!

En hiermede werd het gesprek afgebroken, dat gevoerd werd tusschen een voor anker liggend schip en een in groote kringen op een hoogte van ruim 3000 meter rondcirkelende vliegmaschine!

Charly deelde Raffles snel den inhoud van het zooveel gehouden gesprek mede.

En daarop wachtten de beide mannen wat er verder zou gebeuren.

Hun geduld zou niet op een te zware proef worden gesteld, want er waren nog geen tien minuten verlopen of van een naburige pier maakten zich langzaam twee schepen los, die er op het eerste gezicht uitzagen als gewone vrachtvaarders.

Maar Raffles en Charly, die er zich vlak boven bevonden, zagen achter de hooge verschansing zeer duidelijk zes kanonnen staan, drie aan ieder boord.

Zij kozen zich een ligplaats uit, dicht bij de Virginia, en alles aan boord was druk in de weer, om de twee schepen zeeklaar te maken.

Juist om 9 uur lichtte de „Virginia” het anker, liet een schrillen stoot op de stoomfluit hooren, maakte zich los van de pier en voer langzaam de haven uit, op eenigen afstand gevolgd door de twee duikbootvallen.

De „Duivel der Lucht” verhief zich aanstonds op groote hoogte als een adelaar, bereid om ieder ooggenblik deel te nemen aan den strijd.

— Nu is de val gezet! riep Raffles verheugd uit, en als die daar beneden geen ezeltigheden doen,

dan zou ik wel eens willen zien, hoe Nicholson den dans zal ontspringen!

De drie schepen hadden de haven nu verlaten, en voeren het Kanaal op, de richting inslaande naar de Hollandsche kust.

De „Virginia” ging aan het hoofd, en op ongeveer een mijl daarachter, om zoo weinig mogelijk argwaan te baren, volgden ter linker- en ter rechterzijde de twee duikbootvallen.

Het waren blijkbaar tamelijk snelle schepen, maar Raffles vroeg zich af, of zij wel in staat zouden zijn, het tegen den duikbootjager op te nemen, als deze ten tooneele zou verschijnen.

Raffles begreep, dat Nicholson er zich wel voor zou wachten, den aanslag al te dicht in de buurt van de Engelsche kust te ondernemen, daar hij alsdan groot gevaar liep, door een of ander patrouilleerend vaartuig te worden aangehouden, dat door het goudschip radiografisch ter hulp kon worden geroepen, voor hij den tijd zou hebben dit te beletten.

Er verliepen dan ook eenige uren voor er zich iets bijzonders voordeed.

Maar de „Duivel der Lucht” was waakzaam gebleven.

In zeer groote kringen was de vliegmaschine boven het Kanaal blijven vliegen, zorg dragende zich zoo weinig mogelijk bloot te geven, door zoo hoog mogelijk te blijven.

Het was bijna twee uur, toen Henderson, die de beste oogen had, aan den horizon een zwakke rookpluim waarnam, die blijkbaar afkomstig was van een zeer snel varend schip.

Nog geen kwartier later werd dit schip ook voor het bloote oog zichtbaar.

Er kon niet aan worden getwijfeld — het was de duikbootjager!

De donkergrijze romp stak nauwelijks af tegen de grauwe golven, en het was wel zeker, dat de opvarenden van het goudschip den naderenden vijand nog niet hadden waargenomen, toen de luchtvaarders den jager reeds geruimen tijd hadden gezien!

Radiografisch konden zij de „Virginia” ditmaal ook niet waarschuwen, want het was meer dan waarschijnlijk, dat de duikbootjager eveneens van een toestel voor draadlooze telegrafie was voorzien, en dus het waarschuwingsein zou kunnen opvangen.

De beide Mystery Ships waren steeds als het waren in het zog van het goudschip blijven varen, maar toch niet zoo opvallend, dat het argwaan had moeten baren aan dengeen, die na hen kwam.

Vol spanning volgden Raffles en zijn beide metgezellen het tooneel, hetwelk zich daar beneden afspeelde.

De twee duikbootvallen hadden den duikbootjager kalm laten passeeren en zich vervolgens onmerkbaar een weinig van elkaar verwijderd, om zoo aanstonds het kaperschip den terugtocht te kunnen afsnijden.

Het was duidelijk, dat het goudschip er niet aan had kunnen denken, den kaper te ontkomen, verondersteld, dat het dit had willen pogen, want de snelheid van het Amerikaansche schip was inderdaad buitengewoon!

Nicholson had wel geweten, wat hij deed, toen hij het vaartuig voor zijn rekening liet aankooopen.

De duikbootjager voer nu op bijna gelijken afstand met het goudschip.

Raffles had de vliegmaschine aanzienlijk laten dalen, en het bevond zich thans op een hoogte van omstreeks duizend meter.

De luchtvaarders konden duidelijk zien, hoe aan boord van den duikbootjager de kanonnen werden gericht, maar dat ook op het dek van de twee duikbootvallen de mannen zich bij hunne verborgen stukken hadden geplaatst, terwijl anderen gereed stonden, het looze stuk van de verschansing op het eerste sein te laten vallen en zodoende de kanonnen te ontblooten.

Eensklaps dreunde er een schot over de golven en een vuurstraal scheen uit de flank van den kaper te voorschijn te schieten!

Een loodgrijze wolk van kruitdamp rolde traag over de golven, en trok zich langzaam op.

Het was blijkbaar bedoeld als een waarschuwingsschot voor de „Virginia” om te stoppen en bij te draaien.

Naar allen schijn was Nicholson zeer goed op de hoogte geweest van het feit dat het goudschip geen bewapening aan hoord had.

Het goudschip scheen zijn vaart aanstonds te matigen, en dadelijk daarop werd aan boord van den duikbootjager het sein geheschen: „Draai onmiddellijk bij, of wij schieten u in den grond”!

De „Virginia” lag nu bijna geheel stil.

De twee schepen daarachter kwamen slechts traag

naderbij, en blijkbaar was Nicholson van meening, dat hij deze schijnbaar weerlooze vaartuigen, in geval zij mochten trachten de „Virginia” te hulp te komen, gemakkelijk met zijn kanonnen in bedwang zou kunnen houden.

Op het oogenblik dat het schot gelost werd, bedroeg de afstand tusschen het kaperschip en de „Virginia” nauwelijks een halve kilometer.

De granaat was vlak voor den boeg van het goudschip heengegaan en ongeveer een kilometer verder in zee geploft.

De duikbootjager kwam nu snel naderbij, en stopte toen eveneens, teneinde een jol uit te zenden, die met tien man bewapend werd.

Ongemerkt was de „Duiwel der Lucht” de oppervlakte van de golven wat dichter genaderd en het was nu zeer goed mogelijk met het bloote oog waar te nemen wat zich daar beneden afspeelde.

De tien mannen die in de jol plaats namen, waren blijkbaar allen zwaar gewapend en de meesten hadden een karabijn aan een riem over den schouder.

Voortbewogen door 8 paar krachtige armen naderde de jol snel de „Virginia” en spoedig bedroeg de afstand nog slechts een paar honderd meter.

Maar op dit oogenblik gebeurde er iets onverwachts.

Een der duikbootvallen had zijn vaart aanzienlijk opgedreven, en was er in geslaagd schuinsch achter het goudschip te komen, ongeveer op dezelfde hoogte als de jol.

En nu zagen Raffles en Charly duidelijk, hoe een stuk van de verschansing plotseling omlaag klapte, zoodat het zware snelvuurkanon zichtbaar werd.

Een tweede schot donderde over de golven, maar ditmaal was het afkomstig van het Engelsche hulpvaartuig!

De granaat gierde fluitend tusschen de „Virginia” en de jol door, en joeg een ontzaggelijken waterstraal op toen zij in zee plofte.

Dadelijk hielden de opvarenden van de jol op met roeien, blijkbaar hevig verschrikt en niet wetende wat zij van dat plotselinge schot moesten denken.

Maar zooveel begrepen zij wel, dat zij groot gevaar liepen in den grond te worden geboord, als zij in de richting van het goudschip doorroeyden, al beduidden de bandieten, die op den duikbootjager waren

achtergebleven hen met woedende gebaren, dat zij verder moesten gaan.

Aan boord van het kaperschip scheen men den toestand volkomen helder in te zien.

De kanonnen werden ijlings naar het snelvarende Engelsche schip gewend, en een oogenblik daarna suisdten de granaten door de lucht.

Maar het tweede Mystery-ship had zijn tijd ook niet verloren laten gaan.

Het had zijn plaats aan de andere zijde van het goudschip verlaten en voer nu zoo snel, dat het witte zog achter het schip nog zeer langen tijd zichtbaar bleef en het boegwater hoog opspatte in de richting van het kaperschip, dat zich aldus tegenover twee vijanden geplaatst zag.

En toen pas scheen men aan boord van den duikbootjager de beteekenis te begrijpen van de aanwezigheid der vliegmaschine, die tot op 500 meter gedaald was, en als een havik boven zijn prooi, in kleine kringen boven het kaperschip cirkelde.

Wat de jol betreft, zij dreef op dit oogenblik schijnbaar hulpeloos op de golven, want de opvarenden hadden de riemen laten rusten.

Zij begrepen dat het thans voor hen even gevaarlijk zou zijn, den weg naar de „Virginia” voort te zetten als naar het vaartuig van professor Nicholson terug te keeren.

Onder deze omstandigheden kon de uitslag van het gevecht niet twijfelachtig zijn.

Zoo scheen de bemanning, die aan boord van het kaperschip was achtergebleven, er ook over te denken, want zij liet de mannen in de jol eenvoudig aan hun lot over, zonden nog een paar granaten af op de beide hulpschepen, die echter geen doel troffen, daar de kanonnières zich in hun woede niet den tijd gaven om behoorlijk te richten en wendden daarop het roer.

Zij voeren echter niet naar Engeland terug, zooals men had kunnen vermoeden, maar zetten in allerijl koers in Noordoostelijke richting, dat wil zeggen naar de Belgische kust!

En zoo groot was de snelheid van het Amerikaansch schip, dat men aan boord van de twee duikbootvallen aanstonds inzag, dat iedere achtervolging nutteloos zou zijn.

Men vergenoegde er zich daar mede, den vluchte-

ling nog een paar granaten achterna te zenden, en pikte vervolgens de opvarenden van de jol op, die zich zonder weerstand te bieden overgaven.

Het goudschip had zijn weg vervolgd, zijn schroef

draaide weder met groote snelheid rond, en men zou gelooven, dat hiermede een einde was gekomen aan de onderneming van professor Nicholson.

## HOOFDSTUK VIII.

### Een nieuwe poging.

Onder het wegvluchten had het kaperschip zijn afweerkanon gericht en een paar seconden later ontplofte er een granaat zoo dicht bij de vliegmaschine, dat de hevige luchtdruk haar een oogenblik deed schommelen als een sloep op een kokende zee.

Aanstands bracht Raffles de machine op een veilige hoogte, en spoedig bevond hij zich buiten het bereik van het vuur van de kapers.

— Ik zou wel eens willen weten, of Nicholson in de jol gezeten heeft, schreeuwde Charly Raffles in het oor toen de „Duivel der lucht” zich weder op een hoogte van 3000 meter bevond.

— Ik geloof het niet, ik meen hem door mijn kijker op de commando-brug van den duikbootjager te hebben herkend, antwoordde Raffles. Hij was de aanvoerder, en moest dus aan boord van zijn schip blijven.

— Dat is jammer, anders waren wij nu voor goed van hem af geweest.

— Nu ik denk, dat de politie aan die tien mannen toch wel een goede vangst zal hebben! hernam Raffles.

— Maar zie je wel wat die schurk doet? Hij houdt brutaal aan op de Belgische kust! Hij zal toch niet zoo dwaas zijn, te willen trachten zijn plan nu nog ten uitvoer te willen leggen?

— Daarvan ben ik nog zoo zeker niet! Wat hem op zee mislukt is, dat wil hij nu misschien te land nog eens probeeren. Ik ben van oordeel, dat hij bij het opmaken van zijn plannen, wel degelijk met deze mislukking rekening heeft gehouden.

— Maar hij is tien man kwijt!

— O, dat is volstrekt geen bezwaar. Maar toch — hij heeft een kleinigheid vergeten, en die kleinigheid zijn wij! Wij hebben gelukkig onze draadloze telegrafie nog en wij zullen zoo vrij zijn, onzen vriend in het oog te houden en de Belgische havenautoriteiten op de hoogte te stellen van de aankomst van dezen gevaarlijken vreemdeling!

— Als hij maar in een groote haven voor anker gaat!

— Dat kan hij niet anders doen, want de kust is veel te zandig, en het vaarwater is er veel te ondiep om elders dan in de havens van Ostende of Zeebrugge met zulk een schip de kust te bereiken. Wij hebben dus niets anders te doen dan de autoriteiten in die havens te waarschuwen!

Het zou echter blijken, dat Raffles hier een vergissing begaan had.

Het was omstreeks vier uur in den middag toen Charly zich draadloos in verbinding stelde met de havenautoriteiten van Ostende, haar alles mededeelde, wat er zoeven op zee was voorgevallen, en haar verzocht ook de overheid van Zeebrugge van dit alles in kennis te stellen.

Hij ontving ten antwoord, dat men alle noodige maatregelen zou nemen, om den Engelschen bandiet een hartige ontvangst te bereiden.

Men bevond zich toen op omstreeks 2 uur varen van de Belgische kust verwijderd en het was nog niet te

zeggen, in welke haven de kaper dacht binnen te loopen, verondersteld dat Nicholson werkelijk de onbeschaamdheid zoover zou drijven, dat hij dit zou durven bestaan.

Maar nauwelijks had Charly de waarschuwing verzonden, of er geschiedde weer iets, waarop de twee vrienden niet gerekend hadden.

Want de kaper, dien zij geen oogenblik uit het oog hadden verloren, vertraagde een weinig zijn vaart en zette een eigenaardig gevormd, klein vaartuigje uit, waarin vier personen plaats namen.

Door van den kijker gebruik te maken kon Raffles zien, dat het vaartuig een zoogenaamde glijboot was, in staat om een buitengewoon groote snelheid te ontwikkelen, die bijna 75 kilometer per uur kon bedragen, en die zich daarbij bijna geheel uit het water verhieft.

Onmiddellijk had Raffles het doel en het voornemen van Nicholson doorzien.

Met behulp van deze boot zou het mogelijk zijn, op onverschillig welk gedeelte van de Belgische kust te landen, al stond er niet meer dan een paar decimeters water.

Er waren eenzame plekken bij dozijnen aan te wijzen, waar hij aan land zou kunnen gaan, en daar de duisternis langzaam zou beginnen te vallen als hij aankwam, zou het al zeer moeilijk gaan hen te vatten!

En het ergste was, dat hiertegen niet zeer veel te doen viel!

Voor Raffles met zijn vliegmaschine laag genoeg gedaald zou zijn om met succes van zijn mitrailleur gebruik te maken, zou de glijboot de kust reeds zoo dicht genaderd zijn, dat het vuren wellicht niet zonder gevaar was voor de vele visscherspinken, welke zij nu reeds konden onderscheiden.

En bovendien — de duikbootjager, thans slechts door twee of drie personen bestuurd, zou de glijboot wel zoo lang blijven vergezellen, tot het gevaar daar uit de lucht geweken was.

Raffles bleek goed te hebben gezien, want inderdaad bleef het kaperschip de glijboot begeleiden, tot de diepgang zoo gering werd, dat hij gevaar zou loopen aan den grond te raken.

Toen eerst wendde hij het roer en aanvaardde den terugweg — met een onbekende bestemming.

En met verbazende vaart stootte de glijboot over de golven, waarin het slechts eenige centimeters ingedom-

peld was, en hield, ter hoogte van Heyst, recht op het vlakke strand aan.

En zonder iets te kunnen doen moesten Raffles en zijn vrienden het aanzien, dat de glijboot door de branding heen, op een verlaten plek van de kust op het zandige strand liep, met zulk een vaart, dat zij wel twintig meter over het land voortschoof, alvorens tot stilstand te komen.

De „Duivel der lucht” was weder zeer aanzienlijk gedaald, want de schemering begon reeds te vallen, en het was reeds tamelijk moeilijk de voorwerpen op aarde te onderscheiden, en de luchtvaarders zagen, hoe de vier mannen uit de glijboot stapten en snel de richting naar Heyst insloegen.

Een oogenblik dacht Raffles er over nog meer te dalen en te pogen, de vier bandieten, waarbij zich ongetwijfeld Nicholson zou bevinden, met zijn mitrailleur in bedwang te houden en tot overgave te dwingen, maar hij zag spoedig het onuitvoerbare van dit plan in.

Ten eerste zou Nicholson hem zonder eenigen twijfel aanstonds verraden wanneer hij zichzelf in het nauw gebracht zag, en dan was het zeer gevaarlijk bij de steeds toenemende duisternis van vuurwapens gebruik te maken.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van Charly en schreeuwde hem toe:

— Je ziet dat hij zijn plan niet opgeeft! Hij zal te Heyst een auto nemen, die daar wel op hen zal wachten en zoo snel hij kan naar Antwerpen reizen, om daar de goudzending op te wachten, die daar onmogelijk voor morgen negen uur kan aankomen, en waarschijnlijk pas later.

— Maar dan is de man gek! De spoorwegdirectie wordt natuurlijk gewaarschuwd en zal haar voorzorgsmaatregelen voor het vervoeren van het goud naar Brussel nog verdubbelen!

— En toch zal hij het wagen! riep Raffles uit. Hij is een laaghartige schurk, een man zonder een spoor van geweten, maar toch zal ik hem ter eere nageven, dat hij van een ontembare wilskracht is, en een plan niet laat varen, tenzij het als volkomen mislukt beschouwd moet worden.

— En wat doen wij nu?

— Wij moeten oogenblikkelijk landen, want over een half uur zal het te donker zijn.

— Is hier een goed landingsterrein?



— Ja, bijna juist onder ons! Het is het oude vliegterrein van de Duitschers, zeer groot, en door de Belgen in goede orde gehouden!

— Maar zal men ons niet vragen, wat wij daar komen doen?

— Dat is wel waarschijnlijk. Wij kunnen zeggen, dat wij verdwaald zijn, en voor de rest zal een goede fooi den mond van de bewakers van het vliegveld wel sluiten, en een der groote vliegloodsen voor ons openen! Het moet gewaagd, want nu meer dan ooit sta ik er op de plannen van Nicholson te dwarsboomen. Als hij denkt, dat hij van mij af is, dan heeft hij het bij het verkeerde einde!

Met de uiterste behoedzaamheid bracht Raffles de machine boven het groote vliegterrein tot dalen.

Men scheen volstrekt niet voorbereid te zijn op zulk een late landing, want het vliegveld werd slechts door enkele militairen bewaakt.

Er waren heel wat loodsen onbezet, en het kostte Raffles niet veel moeite zich een plaatsje voor zijn machine te verwerven, nadat hij verklaard had, van Engeland naar Nederland te willen vliegen en van zijn koers te zijn geraakt, hetgeen te aannemelijker was, daar het stadje Heyst op slechts weinige uren gaans van de Nederlandsche grens is gelegen.

De Belgische „Piot“ was echter blijkbaar niet de man om met zulk een verklaring genoeg te nemen, en zoo was Raffles genoodzaakt, met een deel van de waarheid voor den dag te komen.

Hij liet den militair zijn Engelschen detective-penning zien en deelde hem mede, dat hij was uitgezonden om een brutalen roof te voorkomen, die waarschijnlijk gepleegd had moeten worden op de Schelde, en waarvan de soldaat in kwestie „later wel meer zou hooren“.

Het zien van een politiepenning scheen den Belgischen soldaat tot eerbied te dwingen en vooral toen Raffles hem mededeelde, dat de roof gepleegd zou worden ten nadeele van zijn landgenooten, was de man een en al ijver.

Hij hielp met een paar kameraden de vliegmachine in een leege loods rijden, waarvan Raffles de sleutel ter hand werd gesteld.

— Maar ik zal toch over de zaak rapport moeten uitbrengen, mijnheer, zeide de soldaat, toen Raffles en

zijn beide makers zich gereed maakten het vliegveld te verlaten.

— Luiden je instructies zoo, goede vriend? vroeg Raffles.

— Dat doen zij, mijnheer.

— Dan moet je er natuurlijk aan gehoorzamen, maar het zal mij aangenaam zijn, als je er zoo lang mogelijk mee wachtte, want het zou al onze plannen in de war kunnen sturen, als het te vroeg aan de groote klok werd gehangen, dat hier Engelsche detectieven zijn geland!

— Wel, dan zal ik mijn superieur eenvoudig vragen, er over te zwijgen, mijnheer, riep de soldaat uit.

En door deze toezegging gerust gesteld, verlieten de drie Engelschen snel het vliegveld, en sloegen den weg naar het dorp Heyst in.

Het was volslagen donker, toen zij daar aankwamen, en zij behoefden slechts weinige vragen te stellen aan politieagenten en hotelhouders om te weten, dat zij juist twintig minuten te laat kwamen!

Want ruim een kwartier geleden waren vier mannen, waarvan er een beantwoordde aan de beschrijving, welke Raffles van professor Nicholson gaf, in een zeer groote grijze auto, bestuurd door een man die in geheel Heyst onbekend was, in de richting van Gent weggereden.

De auto had er reeds urenlang gewacht, met een doel dat geen sterveling begreep.

Raffles wist nu genoeg — het was maar al te duidelijk, dat Nicholson meer pijlen op zijn boog had en er inderdaad rekening mee had gehouden, dat zijn plan van aanval ter zee wel eens kon mislukken!

En nu het eerste plan inderdaad in duigen was gevallen, begon hij met taai onverzettelijkheid aan de uitvoering van het tweede.

En Raffles wist wel, dat hij ditmaal niet de overhand had, want het plan van den aanval ter zee kende hij — en dat van den overval te land was een diep geheim voor hem!

Toch dacht hij er geen oogenblik aan zijn eigen voornemens nu op te geven en alles aan de Belgische spoorwegautoriteiten over te laten.

Hij kende Nicholson, en hij wist, dat de sluwheid van dezen man het wellicht toch nog zou winnen van alle voorzorgsmaatregelen welke het spoorwegbestuur zou kunnen nemen!

In geheel Heyst was geen auto te vinden, in staat om den langen tocht naar Antwerpen te ondernemen,

maar gelukkig ging er nog een trein naar Brugge, en daar slaagde Raffles er in voor geld en goede woorden, maar vooral voor dat eerste, een zeer snelle auto te huren.

Dit was van te meer belang, daar dien avond geen trein meer naar Antwerpen zou vertrekken.

Henderson nam achter het stuurwiel plaats en de tocht naar de Scheldestad begon.

Het was een groot geluk, dat de brave chauffeur met zijn meester reeds menigen tocht in België had gemaakt, zoodat hij niet telkens naar den weg behoefde te vragen.

De route ging over Eecloo, Wachtebeeke en St. Nicolas en om half elf in den avond hield de auto stil voor het hotel de la Gare, waar de drie reizigers zouden overnachten.

Inderdaad konden zij voor dezen dag hun werk als geëindigd beschouwen, want Nicholson zelf zou niets kunnen ondernemen, voor het goud te Antwerpen gelost werd, daar de Engelsche duikbootvallen de „Virginia” nu stellig wel zouden vergezellen, totdat zij veilig en wel in de haven van Antwerpen geankerd lag.

Toch rustte Raffles niet voor hij zich naar het hoofdbureau van politie had begeven, zich daar bekend had gemaakt als „James Brown”, detective uit Londen, de geheele zaak van de goudzending had medegedeeld, voor zoover hij dit zonder gevaar kon doen, en geïnformeerd had naar een groote grijsge schilderde auto, waarin 5 vreemdelingen gezeten waren.

Zooals hij wel vermoedde en moest vreezen wist men daar niets van zulk een auto, maar de hoofdcommissaris van politie, die met de grootste aandacht geluisterd had, beloofde hem, dat hij alles in het werk zou stellen om inlichtingen aangaande die auto in te winnen.

Voor Raffles weder afscheid nam van den politiebambte vroeg hij:

— Is u ook iets bekend, mijnheer de commissaris, omtrent de beschermende maatregelen op den trein,

die het goud van uw stad naar Brussel moest vervoeren?

— Ja zeker, mijnheer. Er gaan zes detectives in politiek mede.

— Hoe wordt het goud vervoerd?

— In een goederenwagen!

— Toch zeker een gepantserden?

— Dat zou zeker geschied zijn, mijnheer, als wij dien nog maar bezeten hadden, maar gedurende den oorlog zijn al die gepantserde waggons, of door de Duitschers in beslag genomen, of in de gevechten stuk geschoten, of door onze eigen troepen vernield, om te beletten, dat zij in handen van den vijand zouden vallen. Wij hebben er geen enkelen meer van over.

— Dat moet Nicholson geweten hebben! mompelde Raffles voor zich heen.

— Het is echter een stevige wagen met ijzer beslagen, mijnheer, en het zal niet zoo gemakkelijk vallen daar binnen te dringen!

— Hoeveel personen zijn er in den waggon?

— Vier en allen goed gewapend!

— Allen detectives?

— Twee detectives en twee beambten van de Staatsbank.

— Waar blijft het geld als het aan de Gare du Nord te Brussel is aangekomen?

— Dan wordt het onmiddellijk naar de Staatsbank overgebracht!

— Weet gij ook, wanneer de trein met het goud vertrekt?

— Morgenochtend om half elf!

— Is het een extra-trein?

— Neen, een gewone reizigerstrein.

— Ik dank u voor uw inlichtingen, mijnheer de commissaris, en ik hoop, dat ik in staat zal zijn, mijn schurkachtige landgenooten hier te achterhalen!

— Ik wensch u veel succes, mijnheer — maar wat het goud betreft ben ik wel zeker, dat het geheel en al veilig is!

— Die goede man kent Nicholson niet, anders zou hij niet zoo bout spreken, bromde Raffles toen hij weder op straat stond en den weg naar het hotel insloeg.

## HOOFDSTUK I.

## Op den trein.

De drie mannen begaven zich reeds tijdig ter ruste, daar het volkomen nutteloos was op dit uur een onderzoek te beginnen in de groote stad, maar zij stonden den volgenden morgen reeds om 6 uur weder op.

De hotelhouder, door Raffles voor zoover het noodig was in het geheim ingenomen, stelde hun in de gelegenheid zich in een afzonderlijk vertrek te vermommen met behulp van de meegebrachte kleeven, en korten tijd daarna slenterden de drie Engelschen als kaaiwerkers en kruiers vermomd naar het station, vanwaar de trein met het goud zou vertrekken.

— Weet je waarover ik loop te denken? vroeg Charly toen zij het groote gebouw naderden.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, kwam Raffles.

— Ik bedenk, dat het niet zoo onmogelijk is, dat Nicholson het geld tracht te stelen op den weg van de aanlegplaats van de boot naar het station!

Raffles stond midden op straat stil en keek Charly met groote oogen aan.

— Wat je daar zegt is volstrekt niet zoo onmogelijk, mijn jongen! riep hij uit. De weg van de haven naar het station is bijna een half uur gaans en die Nicholson is tot alles in staat! Als het goud per auto wordt overgebracht van de boot naar het station, dan acht ik er hem den man toe, met zijn vier kornuiten à la Bonot met de revolver in de vuist een van die vrachtauto's midden op straat aan te houden, liefst zoo dicht mogelijk bij de haven, den chauffeur van zijn zetel te trekken en er met de auto vandoor te gaan — natuurlijk verondersteld, dat zij niet al te log en te langzaam is. Maar aan den anderen kant is Nicholson een zeer voorzichtig man, en daar hij onmogelijk op de hoogte kan zijn van de soort der vrachtauto's die gebruikt zullen worden, geloof ik toch wel, dat hij zich nog wel eens zal bedenken, alvorens zulk een poging in het hartje van Antwerpen te wagen, midden op den dag, en terwijl het aan de haven zeer druk is! Ik ontken echter de mogelijkheid van den aanslag niet, en daarom zul-

len wij er goed aan doen, maar eens eerst naar de haven te gaan.

Hij wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Je hebt immers het groote valies met onze kledingstukken reeds naar het station gebracht?

— Het staat in de goederenloods, Mylord!

— Uitstekend! Dan zullen wij eerst aan het station gaan onderzoeken, hoe het staat met den trein, en vooral met den wagon, waarin het goud zal worden vervoerd, want het is altijd goed, als men van te voren op de hoogte is van het terrein zijner werkzaamheden!

De drie gewaande werklieden begaven zich naar het station, en op vertoon van zijn insigne aan den stationchef, kon Raffles aanstonds toegang verkrijgen tot de emplacementen, waar reeds verschillende treinen gereed stonden tot vertrek.

Een beambte wees hun den trein aan, die over eenige uren naar de Belgische hoofdstad zou vertrekken, en die door een aantal arbeiders werd samengesteld.

Het duurde niet lang of Raffles had den wagon gevonden, die bestemd was om er den goudvoorraad in te verzenden.

Het was een stevige wagen, met ijzeren staven beslagen, en van een dikke deur voorzien, met twee groote sloten.

Het was een schuifdeur, die op rails liep.

Aan de voorzijde van den waggon bevond zich het kastje voor den remmer, dat men kon bereiken langs een smalle, stalen ladder.

Als de schuifdeur gesloten was, ontving de waggon toch nog eenig licht, door twee ronde gaten, dicht tegen de zoldering aan weerszijden aangebracht, en die met tralies waren afgesloten.

Raffles liep langzaam om den waggon heen, kroop er toen onder, onderzocht met alle aandacht den vloer, ging er binnen, klopte op de wanden en klom ten slotte op het dak.

Hij bekeek nauwlettend het gat voor de lamp, en eindelijk kwam hij weder naar beneden.

Charly en Henderson hadden hem zwijgend gadegeslagen en nu vroeg de jonge man:

— Vindt je iets bijzonders?

— Neen. Voor een houten waggon is hij stevig genoeg. Maar dat zegt nog niet veel! Wij beiden kunnen dat het beste weten, want het is ongeveer twee jaren geleden, dat wij zelve een dergelijken waggon niet zonder succes aan den binnenkant hebben bezichtigd, ofschoon dat eigenlijk verboden was! Herinner je je dat nog?

— Stel je voor, dat ik het vergeten had! hernam Charly glimlachend.

— Als Nicholson dus zijn maatregelen goed genomen heeft, dan zie ik niet in, waarom hem en zijnen medeplichtigen niet zou gelukken, waarin wij geslaagd zijn!

— Maar er is een verschil! In dit geval zijn de politiebeambten op hun hoede, want wij hebben hen gewaarschuwd!

— Dat is zoo! Maar of dat voor iemand als Nicholson wel een bezwaar is? Wij zullen in ieder geval duchtig onze oogen moeten openzetten!

— Zou Nicholson zelf, ik meen in persoon, aan den aanslag deelnemen?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden:

— Het zou een zeer gewaagde onderneming van hem zijn, want hij moet er toch rekening mede houden, dat wij er in geslaagd zijn, zijn komst aan de politie hier ter stede mede te deelen! Maar dat hij in een of andere vermomming met dezen trein zal medereizen, acht ik niet onwaarschijnlijk!

— Je hebt gelijk — hij zal er geen oogenblik aan denken, dat wij er in geslaagd zijn reeds nu Antwerpen te bereiken, en hem op het spoor zijn gekomen! merkte Charly op. Ik kan mij echter niet voorstellen, op welke wijze hij zich van het goud denkt meester te maken!

— Dat is mij ook nog niet recht duidelijk, mompelde Raffles. Maar laat ons nu naar de haven gaan — wij hebben hier genoeg gezien!

Reeds wilden de drie mannen zich verwijderen toen de blik van Raffles viel op een motor-lorrie, die op eenigen afstand achter den trein stond.

Het was een van die snelle, door een benzine-motor in beweging gebrachte wagens op vier wielen, die op

de rails passen, en waarmede men in vrij groote snelheid wel een 70 kilometer per uur kan bereiken en welke ten dienste zijn van de lijninspecteurs, als zij zich snel naar een of ander punt van de lijn moeten begeven.

Juist kwam er een stations-beambte voorbij.

Raffles wendde zich tot den man met de vraag:

— Kunt ge mij ook zeggen, mijnheer, of deze motor-lorrie vandaag gebruikt moet worden?

— Ja, vriend, zij is besteld door een paar ingenieurs uit Brussel, die de lijn zullen inspecteeren, zoodra de trein, dien gij daar ziet, vertrokken is.

Raffles vroeg niet verder.

Hij scheen ergens over na te denken en langzaam verliet hij het station, terwijl Charly en Henderson op eenigen afstand volgden.

Langs de Keizers-lei bereikten zij de haven, waar het reeds tamelijk druk was en waar men zich reeds van de vreeselijke gevolgen van den oorlog eenigszins begon te herstellen.

Er lagen vrij wat schepen met levensmiddelen en ruwe grondstoffen, waarvan de inhoud in groote vrachtauto's werd overgeladen.

De drie mannen behoefden slechts een half uur te wachten en toen kwam de „Virginia” langzaam aanvaren, door een kleine sleepboot getrokken, en meerde aan een van de steigers, waar reeds een viertal vrachtauto's gereed stonden.

Het scherpe oog van Raffles had spoedig gezien dat de steiger was afgezet en dat zich daar niemand bevond, die er niets te maken had.

Behalve eenige sjouwers liepen er een achttal mannen rond, die reeds op verren afstand te herkennen waren als rechercheurs in politiek en detectives.

Nauwelijks was de „Virginia” langs den steiger vastgelegd, of men begon met het uitladen van de kostbare vracht.

Een voor een werden de kisten met het goud door twee mannen aan land gedragen en in de auto's gebracht.

Het duurde bijna een vol uur, voor alle kisten waren ingeladen.

Toen namen naast iederen chauffeur een politiebeambte plaats, terwijl een tweede in het binnenste van iedere auto plaats nam, waarop de voertuigen zich aanstonds in beweging zetten en naar het station vertrokken.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar riep een

huurauto aan en gaf den chauffeur last de auto's te volgen.

Er geschiedde echter volstrekt niets onderweg en de vrachtwagens bereikten veilig het station.

Zij reden door een breeden ingang het perron op en hielden stil voor den goederenwaggon van den trein naar Brussel, die reeds gereed stond voor het vertrek.

Het perron was op deze plek geheel afgezet door politieagenten in uniform, want blijkbaar was de directie zeer bevreesd geworden door de verschillende berichten uit Londen, die haar in den loop van den morgen telegrafisch bereikt hadden.

Raffles en zijn beide metgezellen konden dan ook slechts uit de verte getuige zijn van het inladen van het goud, maar waarschijnlijk waren zij wel de eeniger die wisten wat er in die ruwhouten kisten verpakt was.

Het reizigerspubliek keek nieuwsgierig toe, aange-lokt door het politievertoon, en hier en daar hoorde men een vraag stellen, waarop echter nooit een afdoend antwoord kwam, wat zeer begrijpelijk was, daar alleen de stationschefs en een paar hoogere beambten van de goudverzending kennis droegen.

Nadat alle kisten waren ingeladen vertrokken de

auto's weder en de politieagenten rukten in, op zes man na, die den wagen zouden bewaken, totdat het vertrekkur geslagen was.

Raffles begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij trad op een der rechercheurs toe, die de reis in den goudwagen zou medemaken, liet hem zijn politiepenning zien, die over de geheele wereld bekend is, en vroeg in vloeiend Fransch:

— Zoudt ge mij willen veroorloven, mijnheer, met mijn beide metgezellen bij u in den wagon plaats te nemen?

— Gij zijt van den Engelsche politie? was de weder-vraag van den rechercheur.

— Ja, mijnheer, en ik heb ernstige redenen om te gelooven, dat het niet zal blijven bij den aanval op het Kanaal maar dat men den aanslag gedurende de reis van Antwerpen naar Brussel wil herhalen!

— Hoe weet gij dat? Hoe is het mogelijk dat gij kennis draagt van den aanslag op het Kanaal?

— Dat is zeer eenvoudig, mijnheer! antwoordde Raffles glimlachend. Ik was de man die te Dover de havenautoriteiten gewaarschuwd heeft.

## HOOFDSTUK X.

### Mislukt.

De rechercheur keek Raffles eenige oogenblikken aandachtig aan en hernam toen:

— Mag ik vragen waarom gij reden meent te hebben tot het vermoeden dat de bandieten den aanslag zullen herhalen?

— Omdat ik reeds meermalen met hen te doen heb gehad! Gij hebt zeker wel eens van professor Nicholson gehoord, naar wien de Engelsche politie thans zoo ijverig zoekt?

— Dat spreekt vanzelf! riep de rechercheur uit. Dat

weet iedere politieman in Europa. Er is een prijs van 1000 pond op zijn hoofd gesteld.

— Juist! En dien zoudt gij en uw mannen kunnen verdienen, als gij er in zoudt slagen, den aanslagpleger gevangen te nemen!

— Wilt gij zeggen, dat professor Nicholson dit plan heeft bedacht? riep de politiebeampte uit.

— Hij zelf!

— Maar ziet gij zelf dan geen kans om die duizend

pond te winnen? vroeg den rechercheur met een tikje wantrouwen in zijn stem.

— Alleen zeker niet, mijnheer! antwoordde Raffles glimlachend. Zij zijn met vier of vijf man en van zijn nieuwste plannen weet ik niets af. Als gij ons echter toestaat de reis in den wagon mede te maken, dan sta ik er voor in, dat de toeleg van Nicholson niet alleen zal mislukken, maar dat wij hem misschien in handen zullen krijgen.

De rechercheur bedacht zich niet lang, maar stak Raffles de hand toe, en zeide:

— Ik geef mijn toestemming. Kunnen uwe metgezellen zich ook legitimeeren als Londensche politie-beambten?

Zonder een woord te spreken, wenkte Raffles zijn twee makkers, die op zijn verzoek de voortreffelijk nagemaakte documenten vertoonden, volgens welke zij „Johns” en „Bierman” waren, beide detectives van Scotland Yard, en waarin alle buitenlandsche politie-autoriteiten „beleefd werden uitgenoodigd aan houder dezes zooveel mogelijk faciliteiten te verschaffen bij het vervullen van hun plicht”.

— Wij zullen dan met ons zevenen zijn! riep de rechercheur uit, en daar gij natuurlijk ook gewapend zult zijn, zou ik den bandiet wel eens willen zien, die het zou wagen een aanslag op den wagon te plegen.

Raffles had vluchtig de schouders opgehaald.

— Ik zou dat niet te bout zeggen, collega! zeide hij vermanend. Ik kan wel zien, dat gij Nicholson niet kent! Hij is niet de eerste de beste, maar een zeer sluw heerschap. Hij zou in staat zijn, onder het rijden uw wagon af te koppelen, die, zooals ik zie de laatste van den trein is, wat ik nog al onvoorzichtig vind, tusschen haakjes en dat wel juist op een plek die hij daartoe van te voren heeft uitgezocht, waar gij in handen zoudt vallen van een twintigtal zwaar gewapende schavuiten, waarvan er hier thans helaas genoeg te recruteeren zijn — ook al gevolg van dien noodlottigen oorlog! Maar hij zou ook den wagon kunnen vullen met een bedwelmend gas of u door het lampegat als konijnen neerschieten, of een kleine ontploffing teweeg brengen, die u allen zou doodden of iets van dien aard! Ik verzeker u dat Nicholson overvloed van middelen heeft, en ook de man is, om ze toe te passen!

De rechercheur had half verschrikt, half ongeloovig toegeluisterd.

— Gij maakt mij waarlijk een weinig beangst, col-

lega! zeide hij toen. Helaas is het nu te laat, om den trein nog om te rangeeren, want over vijf minuten vertrekken wij, en de dienst laat volstrekt niet toe, dat wij een half uur of drie kwartier vertraging hebben. En zoo lang zou het zeker duren alvorens deze wagon voor aan den trein was. Ik erken echter, dat wij wel zoo verstandig zouden hebben gedaan, hem niet als laatste wagon van den trein mede te nemen. Dat is echter gedaan naar ik meen, om hem aanstonds op een zijspoor te kunnen rijden en gemakkelijk te kunnen lossen op een daartoe aangewezen plek, die gemakkelijk kan worden afgezet. Hoe het zij, wij moeten ons nu in deze omstandigheid schikken en kunnen niet anders doen, dan zoo goed mogelijk op onze hoede te zijn!

Intusschen hadden de drie andere bewakers van het goud, twee beambten van het Ministerie van Financiën en nog een rechercheur, zich bij het groepje gevoegd.

Raffles wierp een scherpen onderzoekenden blik om zich heen, maar hij kon nergens iets van Nicholson en zijn mannen ontwaren! Alle reizigers hadden reeds lang plaats genomen en het perron was vrijwel verlaten.

— Kom mede, zeide hij, zoodat men niet ziet, dat gij versterking hebt gekregen.

Vlug sprongen de zeven mannen in den wagon en daarop werden de deuren gesloten en van binnen van stevige bouten voorzien.

Het licht drong nu slechts naar binnen door de twee reeds genoemde ronde openingen boven in den wagon.

De goudkisten waren zoodanig opgestapeld, dat de schuifdeuren aan weerszijden vrij bleven.

Nauwelijks waren de deuren gesloten of het sein tot vertrek liet zich hooren en de trein reed langzaam het station uit.

— Hoelang zou de reis ongeveer duren meent gij? vroeg Raffles.

— In normale omstandigheden kan de trein het traject in 3 uren afleggen, maar de lijn heeft verbazend veel te verduren gehad tijdens de Duitsche bezetting, en ook de locomotieven, die wij weer in onze macht hebben kunnen krijgen, zoowel als de wagons, zijn nog niet erg te vertrouwen, zoodat wij voorzichtigheidshalve met matige snelheid reizen, en thans vier uren over den afstand doen.

— Is dat algemeen bekend?

— O, ja — althans weet ieder het die nog al eens tusschen Antwerpen en Brussel reist en dan natuurlijk alle stationsbeambten.

— Stopt de trein onderweg?

— Alleen te Mechelen, dat, naar gij natuurlijk wel weet, een belangrijk kruispunt is, en welke stad ongeveer juist halverwege Antwerpen en Brussel is gelegen.

— Was u iets omtrent het plan van ingenieurs der spoorwegmaatschappij bekend, om heden de lijn te inspecteeren? ging Raffles voort.

— Ik wist er volstrekt niets van, maar het is zeer goed mogelijk! antwoordde de rechercheur. Zoiets gebeurt tegenwoordig vaak.

— Wat moeten zij daartoe doen?

— Zij hebben niets anders te doen, dan een telegram te zenden aan den stationchef en hun komst te melden, zoodat deze er voor kan zorgen, dat de motor-lorrie gereed wordt gehouden en dat de lijn vrij is. Maar waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik vermoedens heb, waarde collega! Of zij bewaarheid zullen worden weet ik niet — maar verwonderen zou het mij geenszins. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg zien.

De trein snelde intusschen door de schoone vlakte van de Nethe, als men deze uitdrukking tenminste mag bezigen voor een snelheid van omstreeks 60 K.M. in het uur.

Raffles had het inwendige van den wagen nauwkeurig opgenomen en bromde nu in zichzelf:

— Als het gebeurt — dan moet het voor Mechelen gebeuren, want vandaar kunnen zij in vier verschillende richtingen ontkomen. Ik denk dat alles zoo nauwkeurig geregeld is als een uurwerk, maar ik hoop toch een spaak tusschen de wieltjes te kunnen steken.

Hij had onder het spreken een kleine tasch geopend, die er uit zag als een boterhammenzakje, en daaruit een boor te voorschijn gehaald.

De Belgische rechercheur keek verbaasd toe.

— Wat hebt gij daar? vroeg hij.

— Een boor, waarde collega.

— Maar wat wilt gij daarmee doen?

— Een gat boren! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar met welk doel dan toch?

— Om er door heen te kunnen zien.

En met deze woorden stapte Raffles op den achterwand van den wagon toe, beklom den stapel goudkisten, die hier trapsgewijze op elkaar waren gezet, zette de boor tegen het hout en had in een ommezien een gat van omstreeks een duim in doorsnede geboord.

Toen trok hij de boor weder terug, bracht zijn oor

voor het gat, en bleef eenigen tijd onbewegelijk staan.

Daarop richtte hij zich op, wenkte den rechercheur naast zich, en zeide eenvoudig:

— Zie eens!

De politiebeambte bracht op zijn beurt zijn oog voor het cirkelronde gat, en slaakte een kreet van verbazing en ongerustheid.

— Daar rijden, op nauwelijks 50 meter achter ons de ingenieurs met hun motor-lorrie! riep hij uit.

— Het is een motor-lorrie, collega, maar ingenieurs zijn het niet! zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon. De acht mannen op dien wagen zijn Nicholson en zijn medeplichtigen!

— Die schurk! riep de rechercheur woedend uit. Hij heeft dus een valsche telegram verzonden. Hij heeft zich als ingenieur voorgedaan en zich van de motor-lorrie meester gemaakt.

— Gij geeft daar een zeer zuiver beeld van den waren toestand, collega! zeide Raffles. Het is juist iets voor hem en ik vermoedde reeds zoo iets.

— Maar waarom hebt gij dan uw vermoeden niet aan den stationschef te Antwerpen medegedeeld? vroeg de politiebeambte. Men had daar dan de geheele benede kunnen arresteeren!

— Men had hem dan misschien kunnen arresteeren voor wat hij reeds op zijn kerfstok heeft, maar niet voor den diefstal! hernam Raffles kalm. En bovendien waren het slechts vermoedens, zooals ik u zeide. Nu hebben wij tenminste zekerheid.

— Nu hebben wij zekerheid, maar nu krijgen wij de schurken ook op ons dak, riep de rechercheur uit.

— Ja, ik heb nog steeds een appeltje met dien vriend te schillen. En bovendien ben ik zeker dat uw regeering de premie op zijn aanhouding nog wel flink zal verhoogen, als wij dezen aanslag voorkomen!

Raffles had zijn oog weder voor het gat gebracht en zag nu dat de zeer snel loopende motor-lorrie den trein reeds op een afstand van 30 meter genaderd was.

De gezichten van de bandieten waren duidelijk te zien.

Zij waren allen behoorlijk gekleed, en het was zeer vergeeflijk, dat men Nicholson, die natuurlijk van valsche papieren voorzien was geweest, voor een werkelijken ingenieur had versleten.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij eigenlijk van plan zijn? mompelde hij voor zich heen. Zij schijnen onzen waggon als het ware te willen enteren zooals een

kaperschip het een koopvaarder doet! Maar dan? Zij zullen misschien een stalen tros om de buffers slaan, en dan den motor stop zetten, zoodat zij even vlug als de geheele trein meerijden en dan op den wagon klauteren, om de bewakers door het gat van de lamp en door de luchtgaten neer te schieten. Zij kunnen dan een gat hakken in het dak — en de rest is kinderspel, want door eveneens een gat te slaan in den achterwand, zouden zij de kisten met goud zeer gemakkelijk op de motor-lorrie kunnen schuiven — natuurlijk niet allen, maar toch zeker voor een waarde van ettelijke millioenen!

Raffles had de laatste helft van deze alleenspraak met luider stem gehouden.

— En hoe zullen wij dat beletten? riep de rechercheur uit. Dat zou ik wel eens willen weten!

— Eenvoudig door hen voor te zijn! antwoordde Raffles kalm. Er is toch zeker een noodrem in den wagon?

— Speciaal voor deze reis aangelegd!

— Prachtig! Dan zullen wij eens beginnen ons een weinig meer uitzicht te verschaffen aan de achterzijde van dit voertuig.

— En hoe denkt ge dat te doen?

— O, dat heeft niet veel om het lijf! Ik heb nog wel meer instrumenten dan deze boor bij mij!

Met deze woorden opende Raffles den zak weder en nam er een eigenaardig gevormde cirkelzaag uit, die met de hand of met behulp van een kleinen motor in beweging kon worden gebracht.

Hij mat zorgvuldig de diepte van het gat dat hij zooveen geboord had, stelde toen de zaag af, en zette haar tegen een der planken van den achterwand, waarop hij de beide zwengels begon te draaien, terwijl Charly de zaag leidde.

Als een mes door boter, zoo vlug sneed de zaag door het oude hout, terwijl zij juist zoo diep ging, dat het hout over zijn geheele dikte werd doorgezaagd, terwijl er slechts een papierdun vliesje bleef zitten, zoodat de snede aan de buitenzijde van den wagon niet zichtbaar was.

Na tien minuten had hij op die manier een vierkant gat uitgezaagd, bijna anderhalve meter hoog, en bijna even breed als de wagon.

Het spreekt vanzelf, dat van te voren en terwijl Raffles zaagde, de kisten met goud door de andere mannen snel naar de andere zijde waren gedragen.

Raffles boorde nu op drie plekken van boven in het uitgesneden vak een soort handvat, en zeide toen tot den rechercheur die met de anderen verbluft had toegezien:

— Let nu goed op! Zij zijn op nauwelijks 5 meter afstand meer van den wagon, en zij maken zich reeds gereed ons als het ware te harpoeeneeren! Drie van de krachtigsten onzer vatten elk een van deze ijzeren ringen met de linkerhand, en nemen hun revolver in de rechter. Op mijn bevel trekken zij zoo hard zij kunnen — terwijl ik aan de noodrem zal trekken, en dan zou ik wel eens willen zien hoe de schelmen ons denken te ontkomen!

De rechercheur slaakte een kreet van zegepraal terwijl zijn oogen schitterden,

— Knap gedaan, collega! riep hij uit, terwijl hij zijn revolver trok en met de andere hand een der ijzeren handvatten greep.

Henderson nam er ook een voor zijn rekening en een bankbeambte de derde, terwijl Raffles het handvat van de noodrem greep.

— Alles klaar? Los!

Op hetzelfde oogenblik trok hij aan de noodrem en een krakend geluid zeide hem, dat het geheele achtervak van den goudwagon was losgerukt!

Onmiddellijk werden zeven revolvers door het groot gat op de motorlorrie gericht en de stentorstem van Raffles riep:

— Handen op! Handen op, of wij schieten! Alleen de bestuurder kan doorrijden!

Deze laatste beperking was wel noodig, want anders zou, daar de trein reeds haar vaart matigde de motorlorrie onvermijdelijk tegen de buffers van den trein te pletter zijn geloopen!

De meeste bandieten staken versuft van schrik over deze plotselinge verschijning de handen op, maar een drietal was in volle vaart van de motorlorrie gesprongen — waarschijnlijk met zeer noodlottig gevolg, want zij bleven bewegingloos met gespleten schedel langs de spoorbaan liggen.

De man die den motor bediende, zat met doodsbleeke gelaat zijn afstand te berekenen, met de vuisten om de handles geklemd en luid kreunend van angst, dat hij zijn vaart niet zou kunnen regelen naar die van den trein.

Een der bandieten schreeuwde hem toe:

— Stop dan! Maar stop dan toch kerel!



Maar Raffles had het bevel verstaan, en weer klonk zijn bevelende stem.

— Als gij een meter achterblijft, schiet ik u een kogel door den kop!

De trein reed hoe langer hoe langzamer, en ook de motor-lorrie matigde haar vaart.

Men was op slechts een kwartier gaans van Mechelen verwijderd!

Van alle kanten kwamen conducteurs toesnellen, die de motorlorrie omringden, waar de bandieten nog steeds met van woede vertrokken gezichten en opgestoken handen zaten, in bedwang gehouden door de zeven dreigende revolvers.

Zij werden in een ommezien van de lorrie gesleept, zwaar geboeid en in den goudwagon op den vloer neergelegd.

Raffles bekeek hen aandachtig een voor een, terwijl de trein zich weer in beweging zette.

Toen richtte hij zich tot den rechercheur, en sprak: — Het spijt mij, collega — maar gij zult niet kunnen meedeelen van de 1000 pond sterling — want Nicholson is hier niet bij.

— Dan was hij bij de drie anderen die van de lorrie zijn gesprongen en dan heeft hij zijn nek gebroken! riep de politiebeambte zegepralend uit, en op een toon die van weinig medelijden met den Engelschen misdadiger getuigde.

De trein kwam met een kwartier vertraging veilig en wel met zijn lading goud en de vijf geboeide bandieten, waarvan twee Engelschen, een Rus en twee Belgen bleken te zijn, maar toen men omzag naar de drie Londensche detectives, waren deze eensklaps verdwenen, alsof zij door den grond gezonken waren.

De volgende aflevering (278) bevat:

## De Oorlogswinstmaker.

